

БЕРЕЗЕНЬ

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 6 (1000)

Ціна номера 20 коп.

БЕРЕЗЕНЬ

Натуральна величина лисиці, як її малюють у своїх актах працівники деяких птахоферм.

ЛАНГУХОТ ВОРЧ.

Пам'ятаєте жарт про зайду, котрий припінався до добрих людей у село та й назвався кравцем? Добре люди зрадили йому, напоїли, на годували, а там і сукно показали. Подивився кравець-самозванець на сукно проти світла, перегорнув туди-сюди і прорік безапеляційним тоном:

— Вийде два мішки й торба.

— Що ви, нам з цього матеріалу спідницю та свиту пошити б!

— Е, я такий, що тільки лантухи шию...

Майже у подібній ситуації опинилася Л. Л. Костенко — директор Полтавської швейної фабрики. Завітала вона позаторік на республіканський оптовий ярмарок — і була там нарощуват. Бо зуміла неабияк розрекламувати свою фірму, керуючись девізом: «Не похвалиш — не продаси». І Лідія Львівна зрадили на ярмарку не менше, ніж отому кравцеві. Про це свідчить цілий букет договорів, котрий вона привезла додому із Києва, як програму дій на 1976 рік.

— Ну, дівчата, начувайтесь, відтепер ви на роботі не задрімаєте. Будете мотатися, мов отой човник у машинці. Є нагода відзначитись: дітвора лаштується до школи, тій одягтися треба у шкільну форму, — вже з порога дала настанову швачкам.

Останню фразу вкрив шалений стогін швейних машин. Здавалось, вони ось-ось розвинуть надзвукову швидкість і пурхнуть в полтавське небо. Ліва рука кожної швачки не знала, що витворяє права. І навпаки. Бо, давши настанову, Лідія Львівна якось забула подбати про забезпечення якості. Отож і шили, як кому заманеться.

Не встигли пошити бавовняні халати і плаття для школярів, як директор надихаючи силою знову виросла на порозі:

— Виконуйте завдання за новим договором.

Готові вироби розклади по десять штук. Зашурхотіли пакувальним папером і навхрест пев'язали пакунки шпагатом.

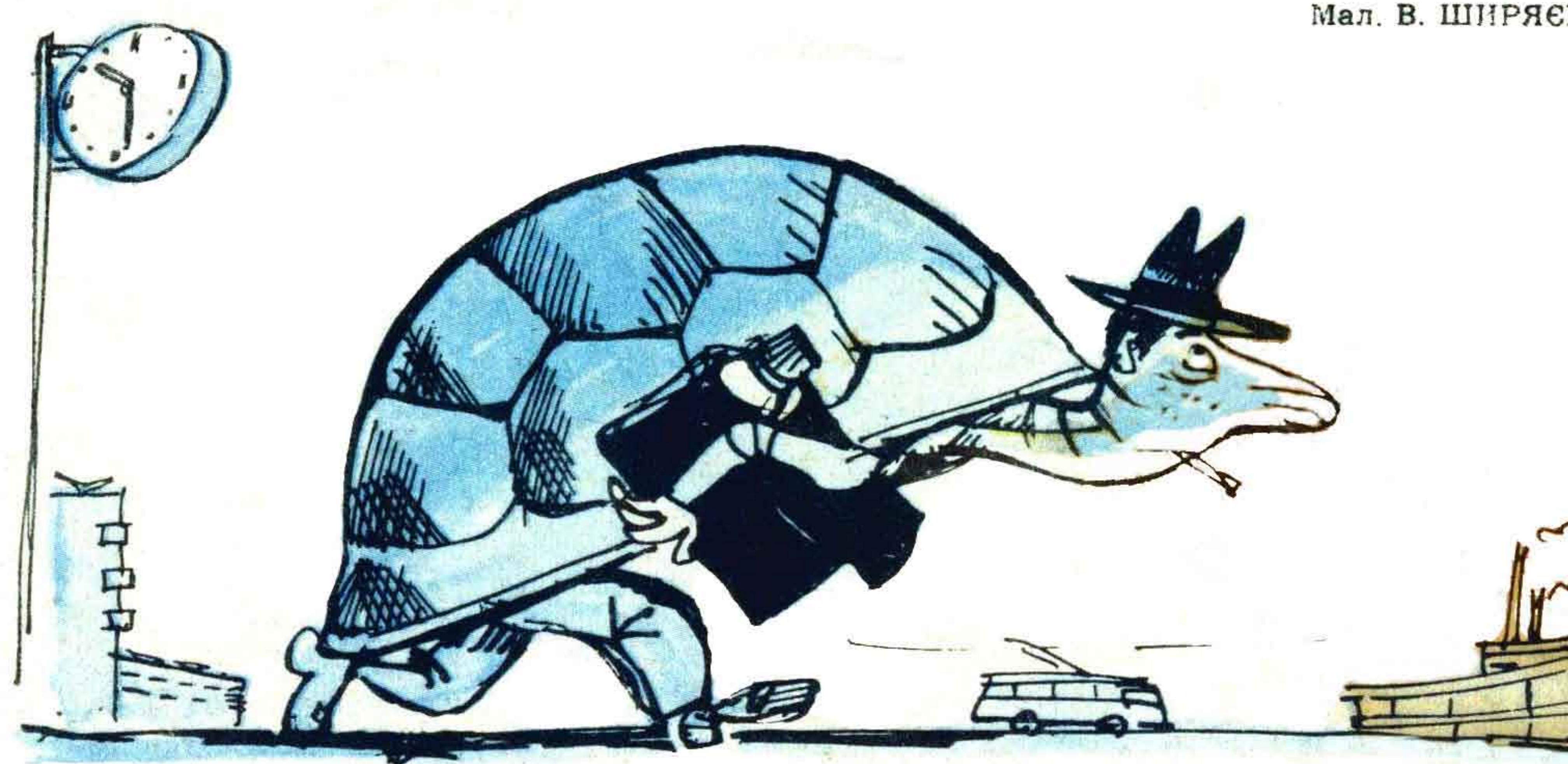
Отримали ті пакунки на Білоцерківській міжрайбазі Київської облспоживспілки — і тихо зойкнули. Впавши у розплач, вдалили телеграму. І ось із Полтави, мов на пожежу, прибув представник. Примчав не для того, щоб продовжити строк дії договору, а щоб узяти участь у розбркуванні швейних виробів. Уявів. Оглянув рідину продукцію і тихенько поставив свій автограф під актом комісії.

Що ж показав зовнішній огляд? 197 шкільних суконь були такі перекособочені, що могли годитися хіба що для невибагливих у питаннях моди городніх опудал. Клінні спідниці і клапани кишені виявилися настільки нерівними й несиметричними, що в них з повною гарантією на успіх могли входити на арену цирку клоуни.

493 шкільні халати ще більше нагадували витвори отого кравця, що вмів шити лише мішки і торби. Кинеш оком на лінії приточування манжетів до рукавів — так і уявляєш покручене зображення Ворскли на географічній карті. На перший погляд, гудзики є і петельки на місці. Але спробуй застебнутися — пола халата одвисне так, що всі сліди за тобою замітатиме. Спробуй прискорити ходу — після першого ж кроку заплутаєшся й гепнеш додолу. Схоже на те, що гудзики притулили так, для годитися.

Тож не дивно, що автори акта, добре обізнані

Мал. В. ШИРЯЄВА

На роботу — черепахою...

...а з роботи — птахою.

з «Інструкцією про порядок прийому продукції виробничо-технічного призначення і товарів народного споживання за якістю», виявилися однодумцями. Відтак вирішили в один голос:

— 1603 штуки шкільних платтів і бавовняних халатів — першосортний брак! Повернути його бракоробам!

А крім того, Білоцерківська міжрайбаза ще й попросила державний арбітраж при Полтавському облвиконкомі, щоб той з партнера по договору стягнув майже шість з половиною тисяч карбованців штрафу.

Для Л. Л. Костенко незабутнім стало ярмаркування і з представниками Київської обласної контори фірми «Одяг». І цю фірму Лідія Львівна пообіцяла забезпечити швейними виробами, зокрема, дитячого асортименту.

Минув час, і дітки залишилися без гостинця від полтавського «зайчика». Обдурана фірма обурилася:

— Просимо на підставі договору, укладеного

на оптовому ярмарку в Києві, заплатити нашій конторі неустойку — 1549 карбованців 90 копійок.

Довелося платити. Правда, Л. Л. Костенко тішилася тим, що це не так багато порівняно зі штрафом за брак. Але тішилася недовго. Бо значно відчутніше ударила по полтавських швейниках оптова торгова контора Черкаської облспоживспілки. Та й було за що: недопоставили школярам Черкащини бавовняні платтячок на 19 тисяч карбованців. Начхавши на свої зобов'язання, не одягли цілу армію учнів. Лідія Львівна отримала чергову претензію — їй цього разу вже пустила письмову сльозу. З усіх директорських сил благала зглянутися на «пікове» фінансове становище фабрики.

Та обдурені міжрайбази Черкащини були немовліми:

— Взявшись за гуж — не кажи, що не дуже.

Напрошується думка: а чи не доцільніше було б декому з полтавських швейників переключитися на пошив мішкотарі? Може, тут вони знайшли б своє справжнє покликання?

В. СЕМЕНО.

ВІД ПЕРЦЯ. Коли цей фейлетон було підготовлено до друку, я довідався про те, що в Полтаві проведено деякі реорганізаційні заходи. Зокрема, підприємство, яке очолювала Л. Л. Костенко, стало складовою частиною швейного виробничо-го об'єднання. А сама Лідія Львівна стала у ньому заступником генерального директора.

З чим і вітаємо її!

СКРЕГІТ ЗУБОВНИЙ

СУМСЬКА область. (Кор. ТАП). Цікава особливість спостерігається у мешканців двох восьмиквартирних будинків по вул. І. Франка, де живуть сім'ї залишників станції Воронізька. Усі вони без винятку... скрогочуту зубами. Це пояснюється не якими особливо сердитими характерами мешканців, а тим, що вони ось уже понад двадцять років п'ють воду з колодязя, замуленого глиною пополам із піском. Цей пісон так гучно скрипить у них на зубах, що той скрип привернув увагу керівництва Південно-Західної залізниці. У серпні минулого року воно віддало розпорядження начальникові Конотопського відділення дороги. Сороці вирішили проблему водопостачання будинків. У тому ж місяці т. Сороцький відповів, що згаданий колодязь «ще раз почищено», а також «закінчуються роботи по бурінню мілководної свердловини для жильців цих будинків».

Оскільки ні колодязя чистити, ні свердловини бути насправді ніхто й не збирався, воронізькі залізничники запрошують т. Сороцького разом із начальником відділу водопостачання т. Сапсаєм до себе у гості — на чашку чаю. Чи одважиться т. Сороцький та Сапсай тає запрошення прийняти, буде повідомлено додатково.

ПРИМХЛИВА ПЧЕЛІЦЯ

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Від власкора ТАП). Ще чотири роки тому річка Пчелиця знесла місток, через який возили сіно з навколошніх лук колгоспи «Маяк», «Шлях до комунізму», імені Примакова, імені Тельмана та інші; доставляли торф із торфорпідприємства Фролово для селища Любеч та сіл Коробки, Довгуні, Малинівка, Голубівка, Маньки; добиралися на свої дільниці медики та пожежники.

І хоч відтоді керівники місцевих колгоспів та сільрад, а також районної шляхової ремонтно-будівельної дільниці вже двадцять разів приходили на берег і заявляли ріці гнівний протест, вимагаючи, щоб вона повернула місток, — Пчелиця й не думає цього робити. Нічого не скажеш — з характером річки!

Ніколи не думав, що я такий веселій і дотепний чоловік. Досі мені здавалося, що я похмурий і малопривітний. «Зайва людина в товаристві», — часто думав про себе. Анекдотів розповідати не вмію, каламбурити — від бога не дано, а щоб сказати щось веселе і викликати у присутніх усмішку — мені зроду не вдавалось.

Досі я вважав, що почуття гумору — то щастя інших. А це недавно побував у Запоріжжі. І жартівником став. З'їздив на Бабурку. Це так в народі кажуть на один із нових запорізьких районів. Офіційно він називається Хортицький житловий масив. Тут вам — і майбутні житлові багатоповерхові будинки, і крамниці, і дитячі садки, і поліклініки, і аптеки, і ідаліні, і...

Одне слово, запорізький розмах. На цьому масиві трудяться сотні будівельників: каменярі і штукатури, маляри і сантехніки, виконроби і бригадири. Одні котловани копають, інші фундаменти закладають. Треті стіни жenуть, четверті облицюють, «марофет» наводять.

— А як вас тут харчують? — цікавлюся. — Є ідаління чи буфет? А може, вам гарячу їжу в термосах сюди привозять?

А запоріжці як візьмуться за животи, як зарогочуть.

— Ну й комедіант! У нас давно такого не було.

Мені аж моторошно стало.

— Я розумію, — зніяковівши, почервонів я. — Стационарних ідалень ви для себе не будете, але якісь пересувні ідаліні у вас же є?

Лиш сказав я оце, один з будівельників, як стояв, так зо сміху і впав.

— Оце, — каже, — веселій чоловік до нас завітав. — Звідки ти до нас приїхав?

Я признався. А вони в один голос:

— Воно одразу видно, що гуморист. Про пересувні ідаліні питает...

— Ну, тоді, може, вас пересувні якісь буфети обслуговують? Гарячу каву привозять, чай?

— Слухайте, — підходить до мене один з будівельників, мабуть, старший. — Я вас серйозно прошу, не треба...

— Що «не треба»? — не зрозумів я.

— Не треба так жартувати. Нам ще півдня

працювати. Ми й так уже кишки понадривали від ваших жартів.

— Але чай, — повторюю, — чай гарячий ви п'єте?

— П'ємо, — відповідаю і знову регочуть. — П'ємо чай, кидаємо туди цукор. Воду самі у чайниках, у побутових кип'ятимо. Харчі з дому носямо у каструльках, банках. Молодь, та, що в гуртожитках живе, по найближчих гастрономах бігає. І кру кабачкову єсть, ковбасу...

— А як дієтники?.. — Я не договорив, бо всі, хто був на будівельному майданчику, так і попадали. Цим запитанням я доконав їх остаточно. Вони так сміялися, що з найближчих новобудов обсипалася штукатурка.

— Не треба! — благали вони мене. — Не смішіть нас, краще пойдете у комбінати, у трести і там посмішіть. Нас не треба. Ми ситі, — кажуть, — ось так, по зав'язку.

Поїхав я у Шевченківський мікрорайон. На вулицю Уральську. Там теж новобудови.

— Комплексні обіди, борщи в термосах? — глянув якось недовірливо на мене бригадир. — Ти що, смієшся?

— Не сміюся, — цілком серйозно відказав я.

— А «сидора» не хочеш? Ми усі, голубе, «сидори» носимо. Холостяки по гастрономах в обідню перерву мотаються. І ти, сміхоторю, мотай звідси і не сміши людей...

Ну, думаю, це на Хортиці по-дідівському будівельники на «сидорах» сидять. Але, скажімо, на Космічному масиві — там, певне, інші порядки — сучасніші. Я — туди. Зустрічаю товаришів будівельників і кажу:

— Хлопці, хочу вас щось запитати, але у мене до вас прохання: якщо не до ладу скажу, не смійтесь, будь ласка. Бо я цього не перенесу. — І запитав.

Спочатку на об'єкті настала така тиша, що здалося, на мене один з дев'ятиповерхових будинків падає. А тоді... А тоді будівельники як гримнуть сміхом — у найближчих трьох новобудовах, що по вулиці Малиновського і Чумаченка, аж труби полопалися.

«Ну, досить», — сказав я сам собі і рушив у мандри по запорізьких будівельних трестах.

Облікішись на новобудовах, у кабінеті начальника комбінату «Запоріжжитлобуд» я вирішив діяти обережно. Питання так руба не ставив. Боявся, що я тут присутні схопляться за животи і почнуть кишки від сміху надривати. Перше запитання: як харчують будівельників на віддалених від міста об'єктах, — я поставив керуючому трестом «Запоріжцівільжитлобуд» М. Г. Груніну.

Потім уже зустрівся з товаришами з тресту «Запоріжжитлобуд» (керуючий С. В. Півторак), тоді поговорив з начальником відділу робітничого постачання комбінату «Запоріжжитлобуд» П. Т. Решетниковим. З керуючим домобудівного комбінату В. К. Живих не мав розмови. У нього з питанням харчування трохи краще, ніж у його колег.

— Як харчують? — перепитали мене вищезгадані товариші, і я похолос.

«Ну, — гадаю, — зараз у кабінетах від регочту додолу люстри поопускаються». Коли ж ні.

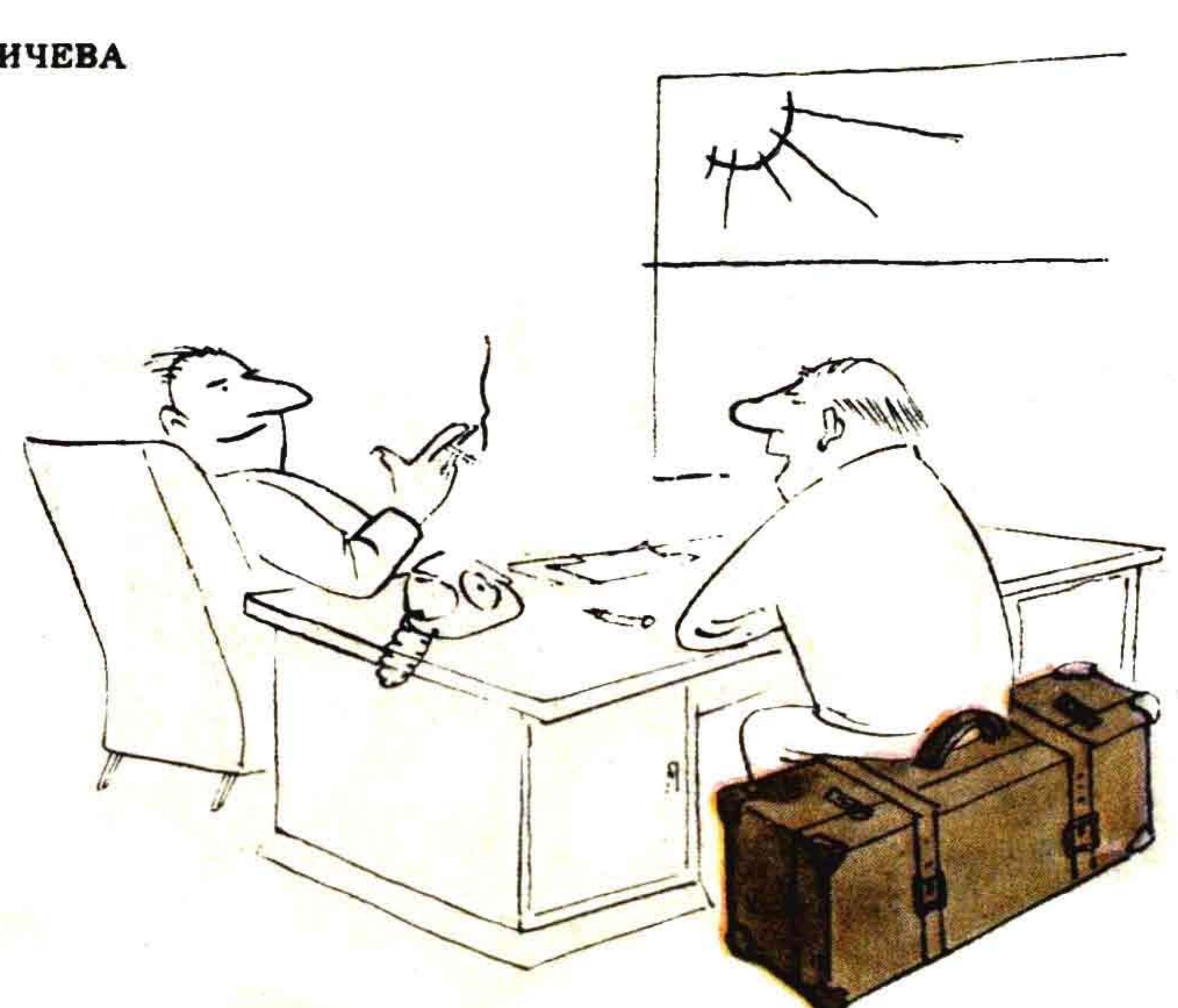
— Непогано харчують, — цілком серйозно почали товариші. — У нас на об'єктах новобудов є ідаліні-роздатки. Вранці ми своїм будівельникам гарячі пироги з повидлом розвозимо. Чай, каву. В обід по бригадах у термосах — борщи, супи, котлети. Одне слово, перше, друге, третє... Тарілки, ложки, виделки в побутових заздалегідь розкладаємо. Дієтникам ми...

Я більше не слухав. Усі говорили без найменшого натяку на іронію. І тут уже не стримався я. Сміх так мене й розпіав. Цього разу наступила моя черга сміятися.

І я вирішив написати фейлетон, щоб і ти, читачу, посміявся.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

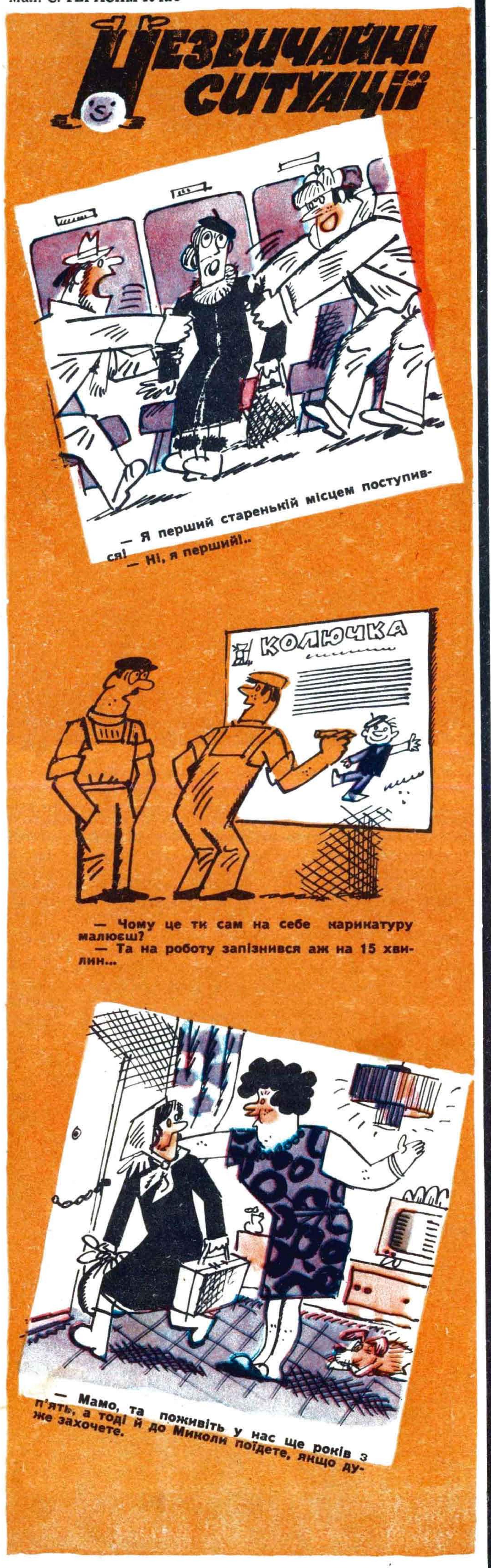
Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— А як ти здогадався, що я не збираюся у цій конторі довго засиджуватись?

м. Запоріжжя.

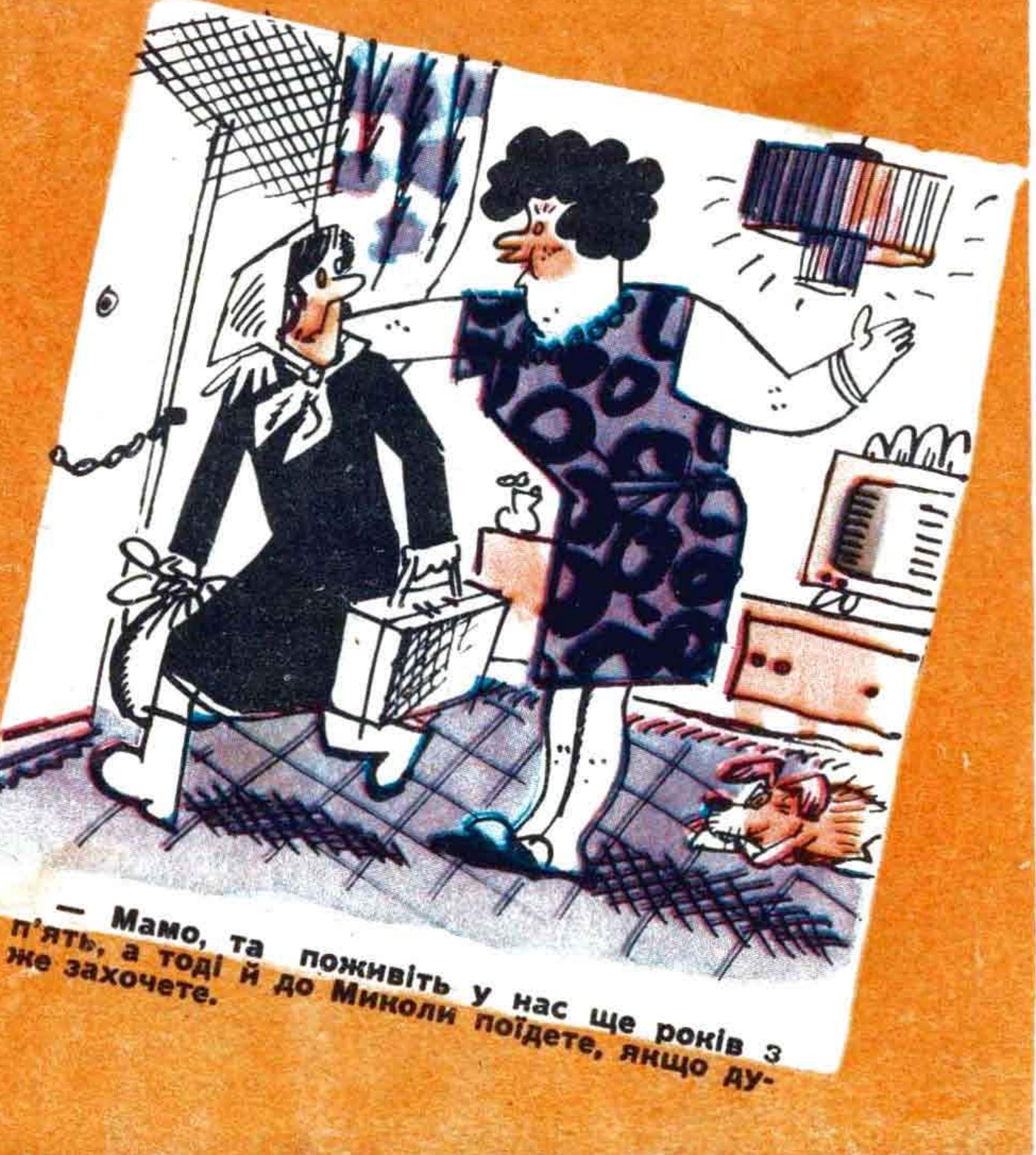
Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Незвичайні ситуації

— Я перший старенький місцем поступив-
ся!
— Ні, я перший!..

— Чому це ти сам на себе карикатуру малюєш?
— Та на роботу запізнився аж на 15 хвилин...

І ЗРОЗУМІЛА, і ПРОСТИЛА

Епістолярна історія з двох листів і однієї телеграми

I ЛІСТ ІЗ КОТОВСЬКА В БАЛТУ

...Все. Не відбулось весілля. Це вже факт відомий. Я лишаюся в Котовську. Ти — у Балті, вдома. І не здумай приїжджати, залишиться знову, Я не вийду, я не гляну, не озвуся й словом. В тім, що ми тепер не разом, винен ти, Іван; Не дотримав свого слова, всі порушив плани. Я ж надіялась на тебе, мріяла щоденно, Шоб значок ти ГПО мав, був стрільцем-спортсменом; — Шоб від заздрощів дівчата мілії всі в Котовську, Шоб гордилася я й пишалась женихом геройським. Ти ж підвів... І це не все ще: я гадала, Ваню, Шо справлятимем весілля в балтськім ресторані. Але ти чомусь відмовивсь (чом? яка причина?), Ще й до загсу запізнився аж на дві години: Домовлялися о третій, ти прибув — о п'ятій, У невипраній сорочці, чорний весь, пом'ятий... Як ти смів прийти до мене, при всьому народі, Обшарпаний і немитий — вуркаган та й годі?!. Ні, не хочу я такого мати чоловіка. Через це й втекла із загсу... Прощавай навіки!

Галя.

II ЛІСТ ІЗ БАЛТИ В КОТОВСЬК

Здрастуй, Галю! Я не вмію, як ти, писати віршами, тому відповідаю просто. Хоч ти й розлюбила мене, хоча й живемо ми одне від одного за тридцять кілометрів, але серце моє, Галю, завжди з тобою!.. Отож дозволь пояснити, що трапилося, бо ти тоді так і не вислухала мене...

Ти хотіла, щоб твій майбутній чоловік був значкістом ГПО, спортсменом-розвядником. Але де в нашій Балті навчитися стріляти? Правда, є тир біля стадіону: фундаментальний, три роки тому побудований. Угатили на нього, як розповідають, кілька тисяч карбованців. Спершу ніби працював, а тепер стоїть пусткою: вікна побиті, дах протікає, все погнило всередині. Пам'ятаючи твоє бажання, Галю, я навіть ходив до голови районного комітету Добровільного товариства сприяння армії, авіації й флоту В. І. Кулівця. А він тільки плечима знизує: «Що я можу зробити, — каже, — коли в мене ставку інструктора забрали, і тепер там наявіть сторохувати нікому. Звертайтесь до голови обласного ДТСААФу товариша Тимоніна...» Не ви один такий. Он на підприємствах скільки молоді, і тій ніде підвищувати свою військово-спортивну підготовку...».

Ти ображашася, Галю, що я відмовився робити весілля в балтському ресторані «Україна», Галю, Галю... Адже ресторан наш інакше й не називають як «шалман» або «забігайловка». Гардероба немає, в залі брудно, відвідувачі сидять у пальтах і шапках. Там не вписують рахунків відвідувачам, не знають, що таке сервіровка столу і навіть не чули, що в ресторанах до виделок та ложок треба ще й ножі класти. До речі, про виделки й ложки, Іх, трапляється, подають немитими.

Якось я мав необережність обідати там. Коли поклали брудну ложку і я поніс йї завірюючий виробництвом В. О. Сиваченко, то вона ще й нагримала: «Чого ви коверзуете?!»

Уявляєш, Галю, яке б у нас весілля було в тому ресторані!..

А зараз поясню, чого я запізнився в Котовський загс і чого в мене такий вигляд був. Перш за все — через палку любов до природи (хоч тебе, звичайно, я дужче люблю!). Поспішаючи берегом річки Кодими, заглядів я чоловіка під вербою. «Підсади, — гукає, — бачиш — додумались до дерева кілька оголошень прибити — про правила рибної ловлі та про охорону довколишньої природи!..» Хоча я, Галю, й поспішав, але таки підсадив його. Та не втримав, і впав той рятувальник природи на мене, так і не зірвавши оголошень. Часу вже не було, і я побіг далі, але ще довго чув голос чоловіка: він згадував голову районної ради товариства мисливців та рибалок М. О. Коржа, за наказом якого нібито й прицвяховані були ті оголошення...

До автобусної станції подався я вулицею Ломоносова. Те, що та вулиця уже більше року стоїть розритою, бо каналізацію будують, — зрозуміло. Не зрозуміло інше: коли ту каналізацію закінчати будувати. Але це вже справа не моя:

хай про те піклується голова міськвиконкому товариш Терлецький. А я згадав вулицю Ломоносова тому, що, загавившись (думав про тебе!), ледь у канаву не впав. Потім біг центральною вулицею. На ній недавно побудували дорогу — широку, асфальтовану. Але щось там шляхобудівники не врахували із водостоком, і тепер, як тільки непогода, то багнюки — по коліна, й калюжі такі стоять, що хоч спортивні змагання на човнах влаштовувати. У одну з таких калюж я, Галю, й шубовснувся...

Поки вилазив, думав, що до автобуса запізнився. Але світлове табло електронного годинника на райвиконкомі показувало, що ще рано, і я заспокоївся. Й даремно. Зігнорував свого наручного, і в цьому була моя фатальна помилка. Бовиявилось, що електронний годинник давно зіспований і тільки вводить в оману довірливих мешканців Балти.

І останнє, Галю: чого в мене сорочка чорна і сам був, наче сажотрус. Від дому. Наша Балта розташована у низині, і коли установи та підприємства затопляють свої кочегарки, коли близько двох десятків труб починають диміти, то — хоч утікай з міста. Люди чахають і кашляють, з вірьовок поспіхом змінюють випрану білизну й щільно зачиняють квартири. Саме в таку кіптяву, Галю, я й потрапив. Якщо не віриш, можеш пересвідчитися сама. Напиши керівникам організацій, чиї труби тан страшенно димлять, і тобі все підтверджать — і директор хутряної фабрики Т. О. Лічно, і директор швейної фабрики Д. К. Новицюк, і директор сирзаводу М. С. Чорний, і директор райхарчономбінату А. Я. Татарчук, і начальник пересувної механізованої колони № 252 П. Ф. Гарусов та інші. Труби димлять, хоча щодь цього були вже відповідні рішення й постанови районних та обласних організацій, хоча згаданих керівників неодноразово штрафували і вони неодноразово клялися обіцяли перевести котельні на рідке паливо чи встановити газопілоуловлювачі...

Тож прошу тебе, кохана: увійди в моє становище, зрозумій і, якщо можеш, прости...

Твій нещасний Іван.

III

ТЕЛЕГРАМА

ІЗ КОТОВСЬКА В БАЛТУ
Зрозуміла. Все простила.
Без тебе сумую. Жду в неділю. Зустріч в загсі. Сто разів цілую.

Твоя Галя.

Кореспонденцію Галини Івана підготував до публікації спец. кор. Перця Ів. НЕМIROVICH

Проялюстрував

С. ГЕРАСИМЧУК.

Одеська область.

ЖІНКИ СИЛЬНІШІ

Жінки, я скажу вам, сильніші за нас,
Я факт цей доводжу й доводив не раз.
Ось жінка по воду пішла — і нема,
Мені уже ясно: зустрілась кума.
Дивлюсь — розмовляють. У відрах вода,
Коромисло тисне, та їм не біда.
Минає година.. Ще глянув — стоять,
Ні руки, ні ноги у них не болять.
Вечеря холоне, вже спати пора!
Для жінки — пушинка води два відра!
А хтось там вигадує, ніби жінки
Фізично слабкіші... Усе це — байки!

Борис СТЕПАНЧЕНКО.

м. Сніжне
Донецької області.**ОБУРЕННЯ КОТА****БАЙКА-ЖАРТ**

Уздрівши Тигра в клітці зоопарку,
Сердито занявав смугастий Кіт:
— Ну й ледар! Працювати йому — жарко,
Лежить, на сонці гріє свій живіт.
Ось де резерви! Та котяра цей
Один переловив би всіх мишей!

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

м. Донецьк.

— За електросвітло пора вже плату вносити!

злізайте приїхали! ВИХОВАННЯ— РІЧ ТОНКА

.... А що ж, як вони не слухаються! Ти їм кажи, ти їх вмовляй, ти їм наказуй, а ледь одвернешся — диви, вже якийсь і назюзяється. Ну, не те, щоб назюзяється, але сто-двесті грамів для байдарості пропустив. А що таке двісті грамів для водія? Та навіть і сто! Притуплення уваги, уповільнення реакції і... Словом, аварійна ситуація — тьху, і готова. По-моєму, так: загнав колеса в гараж — пий, скільки влізе. Але перед рейсом не похмеляйся. Ускочиш в халепу...

Приблизно отак розмірковував, ідучи на роботу, інженер по техніці безпеки радгоспу «Зоря» Вячеслав Васильович Клименко. Йшов і думав, як би його, в бісового батька, позбутися отих неприємних випадків, коли автоЯнспекція штрикає тобі в очі актом: знову ваш, мовляв, «із душком» трасою жигуляв. Слабо проводите виховну роботу!

«Ну, що ж, доведеться піти на останній риск», — зітхнув Вячеслав Васильович і рішуче повернув до буфету.

Через деякий час він вийшов на ганок. Очі його палали подвоєною рі-

шучістю. Він хутко попрямував до гаража і за кілька хвилин вивів з його воріт легковий автофургончик типу «Москвич». Набираючи швидкість, радгоспний «Москвич» підстрибнув на вібійні і зник за поворотом.

«Будь що буде, — зціпивши зуби, міркував Вячеслав Васильович, відчуваючи, як теплий туман спиртних випарів повільно застилає мозок, заражає стежки за дорогою. — Машину вгроблю, сам покалічусь, а доведу отим твердолобим, що таке — нетверезий водій за кермом. З усією наочністю. Особистим, так би мовити, прикладом. А якщо й... — Вячеслав Васильович жалісно скліпнув, — якщо й головою доведеться накласти — нехай... Хай їх совість уб'є! Згадають тоді мої інструкції...»

Головою накласти йому не дали. Працівники автоЯнспекції, помітивши, що «Москвич» виробляє підозрілі крендели, зупинили його і обережно висадили інженера по техніці безпеки з кабіни...

Та особистий приклад все ж почав діяти. Минулого року автоЯнспекція затримала ще кількох водіїв цього радгоспу «під газом». Серед них, до речі, й не професіонального водія, але людину солідну, відповідальну — головного ветлікаради Володимира Петровича Клименка. Наслідуючи приклад свого однофамільця, він теж вирішив ризикнути державною автомашиною — ну, і власним, певна вже річ, життям. Щоб рядові шофери дивилися й бачили, до чого все це призводить.

Тонка все-таки річ — виховання!..

С. МАРЧЕНКО,
інспектор Шосткинської автоЯнспекції,
В. БОЙКО,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

АРТИСТ

Мати поставила перед Василем добрий полумисок вареників і глечик хододні сметани. А сама сіла навпроти і захурилася:

— Може, ще передумаєш?

Але парубок сердито хитнув головою:

— Ні, я сказав — і все.

Мати посиділа мовчки, а потім почала ніби про себе:

— Он у сусідів Петро теж з армії приїшов. Механізатором робить. Вже його портрет на Дошці пошани...

— Ну, ю що? — пхикнув син. — Якби мені дали космічний корабель, я б іще подумав, а то — трактор... Руки в мазуті...

— ...А Іван Ганчишин до нас на ферму приїшов...

Тут Василь не витримав, скіпів:

— Ну, мамо, ви вже зовсім! Хочете, щоб я корів за дійки смікав?

Мати образилася:

— Та що ти! В нас корів уже механізовано доята.

Василь проковтнув останнього вареника, запив сметаною і вітер губи. Таки смачні вареники у рідної мами. Це — факт.

Але правда ю те, що в селі йому нудно. У нього — атестат зрілості. Армію відслужжив. До того ж молодим, як відомо, відкриті всі дороги, яку хочеш, таку й вибираї.

Та ю на кожному кроці кличує: «Запрошуюмо на роботу!» А в газетах — цілі сторінки: «Куди піти вчитися».

Василь і вирішив: піде на артиста.

Між іншим, це він не сам вирішив. Ще в дитинстві, як він на велосипеді по селу гасав, руки за спину зачавши, люди дивилися йому вслід із подивом: «Ну ю артист!». І матері Ва-

силевій казали: «Вашому сину артистом бути!»

А вона хоче, щоб він у селі жив.

...Через три місяці приїшов перший лист від Василя. «Влаштувався добре, — писав він. — Знімаю куток, хазяйка добра, тільки курити в кімнаті забороняє. Працюю близько коло мистецтва. У курсі всіх новин. Знаю, що йде в театрах, який закордонний гастролер приїжджає...

За мене не турбуйтесь, мамо, — писав далі Василь, — а як можете, то підкиньте домашнього сала, бо в місті воно не таке».

Мати відписала швидко:

«Днями приїжджаю з Києва артисти, показували комедію. Я все сподівалася, що ю ти серед них будеш».

Згодом приїшов ще один лист. Василь писав:

«Мамо, артистом стати не так легко, як ви думаете. Тут, у місті, своїх артистів вистачає. Мабуть, танцювати легше, ніж сіяти та орати... Але я надії не втрачаю, збираюся поступати наступного року. В село повернутися не збираюся, так що висилайте сало, а можна й гроші».

...Через деякий час сусідська дочка Майка поїхала в місто і випадково стріла Василя. Вона й привезла новину:

— Бачила! Просто на вулиці. Він мене відзначав, а я — його.

— Який же він? — допитувалася мати. — Чи не змарнів?

— Вроді б то ні, — сказала Майка.

— Він там десь коло отого самого... мистецтва, — сказала мати, не знаючи, пишатися своїм Василем чи ні.

— Ага. Афіші розклеює, — кивнула головою Майка.

Валентина ДУБ.

ЖАРОДУЙ ЧСТІЧКИ

ЧОМУ МИ ТАК ГОВОРИМО

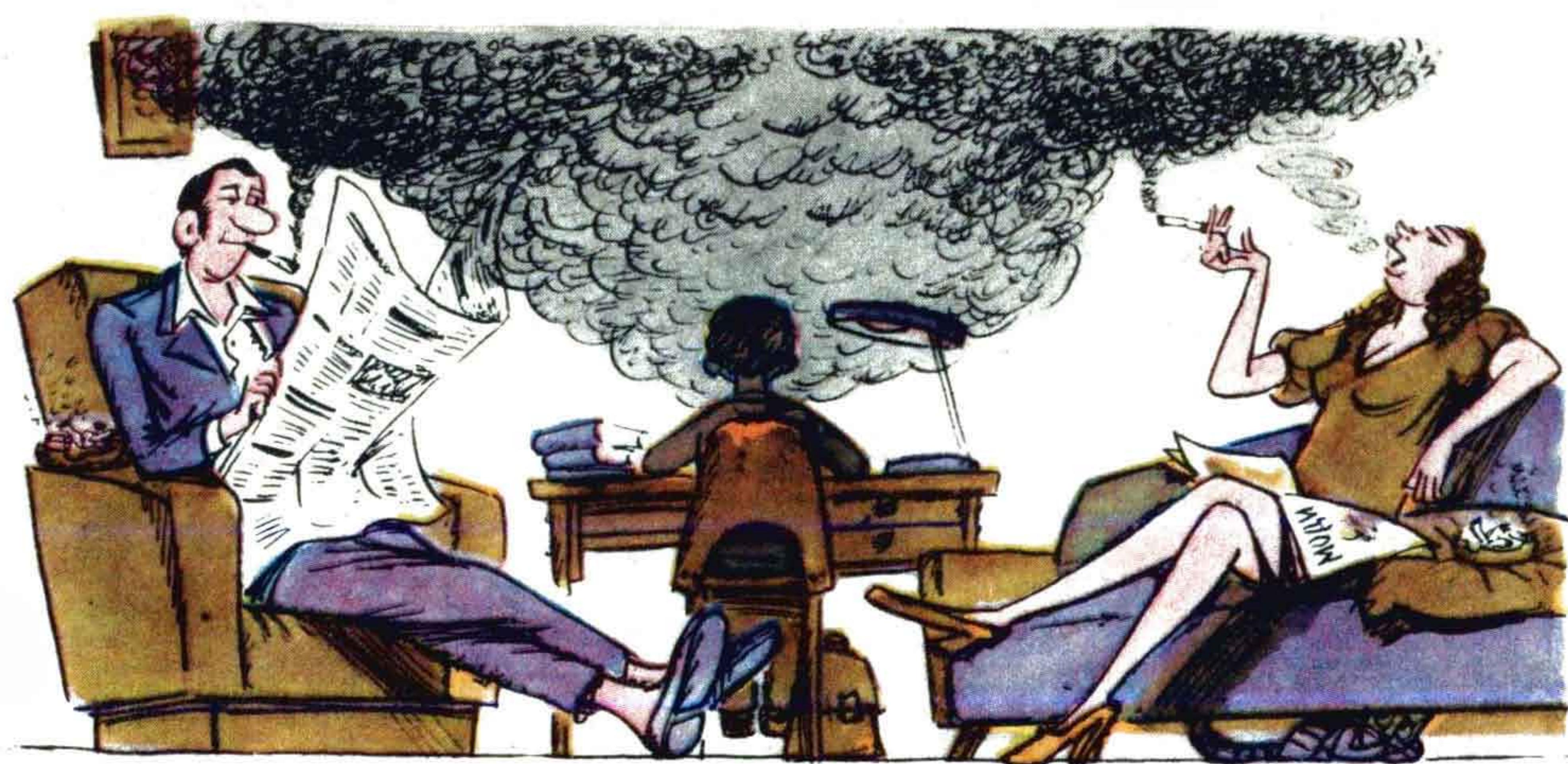
Мал. В. ГОРВАЧОВА

«В сімейному колі».

«Був з усіма на «ти».

«Домочадці!»

І ПОНЕСЛО!

— Новину чули?
— Ні.
— Шкварченко з нашого будинку обшився.

— Вдавився?
— Обшився.
— Невже втопився?
— Та не втопився, а пивом обшився! Усім казав, що не п'є, а бач... Словом, пропав чоловік. Подекують, от-от вріже дуба...

— Ой, що я почула!
— А що?
— Шкварченко об'ївся. Макітру вареників з'їв.
— Правду кажете?
— З вуст Олени Лук'янівній почула. А та Шкварченкова жінка плакалась... «Швидка допомога» його забрала. Кажуть, навряд чи виживе.
— Вони й не дивно. Я не

ГУМОРЕСКА

раз щось таке за ним помічала.
— Що саме?
— Що у нього не всі дома...

— А ходіть-но, Митрофанівно, сюди! Ви чули новину?
— Яку?

— Шкварченко сказився.
— Це той, що коли йде, то все цвояє підтяжками?
— Він! Когось у себе на роботі покусав.
— Який жах!
— Зв'язали його, сердешного, і повезли.
— Куди?
— Хіба не знаєте, куди таких возять?
— Господи! Крій і милуй!

А Шкварченко не обшився, не об'ївся і не сказився. Він на роботі затримався. А дружина візьми та й бокни сусідці:
— Сьогодні у мене дають зарплату, то це, мабуть, з дружками в кафе пиво жлуктить.
От і понесло...

Михайло ПАЛЬЧИК.

ХВАЛЬКИ

Два водії за чаркою вихваляються:

— Пам'ятаю, якось я Іхав з та-кою швидкістю, — каже один,

що стовп миготіли як штанети.

— Хе, дурниця! — озвався другий.

— Я одного разу зробив такий

поворот на повнім ходу, що побачив задній номер своєї машини.

Надіслала Л. ХУДОЯРОВА.

м. Кривий Ріг.

Дніпропетровської області.

ХТО НА ЩО ВЧИВСЯ

— Петре, — звернувся якось до свого водія головний ветлікар району, — щось вони дивно виходять: ти весь день гасаєш на службовій машині, як на власному коні, а я пішки ходжу.

— Так, Іване Петровичу, хто на що вчиває!

Надіслав І. ДОРОШЕНКО.

смт Дворічна

Харківської області.

ВЕСЕЛА ПРИЧИНА

У зубного лікаря.

— Чого це ви так повеселіли, лікарю? — питав медсестра.

— Зараз увійде автоінспектор, який проколов мені талона.

РАДІСТЬ

— Чоловіче, скоро в нашій маленькій хаті появиться третя душа.

— Люблю мою, невже?

— Так! Моя мама розлучається з батьком і перейде до нас жити.

НАСМІЛИВСЯ

У літаку несміливий юнак дивиться на дівчину і ніяк не може почати з нею розмови. Нарешті, набравшись хоробрості, наже:

— Вибачте, ви теж летите в цьому літаку?

Надіслала Т. А. ЛЕВІЦЬКА.

с. Михайлівка

Беселінівського району

Миколаївської області.

КВАРТИРАНТ

На залізничній станції міліціонер затримав двох кишенівських злодіїв і став допитувати одного:

— Де ти живеш?

— Мій дім — це вагони, — відповів той.

— А ти? — звернувся він до другого.

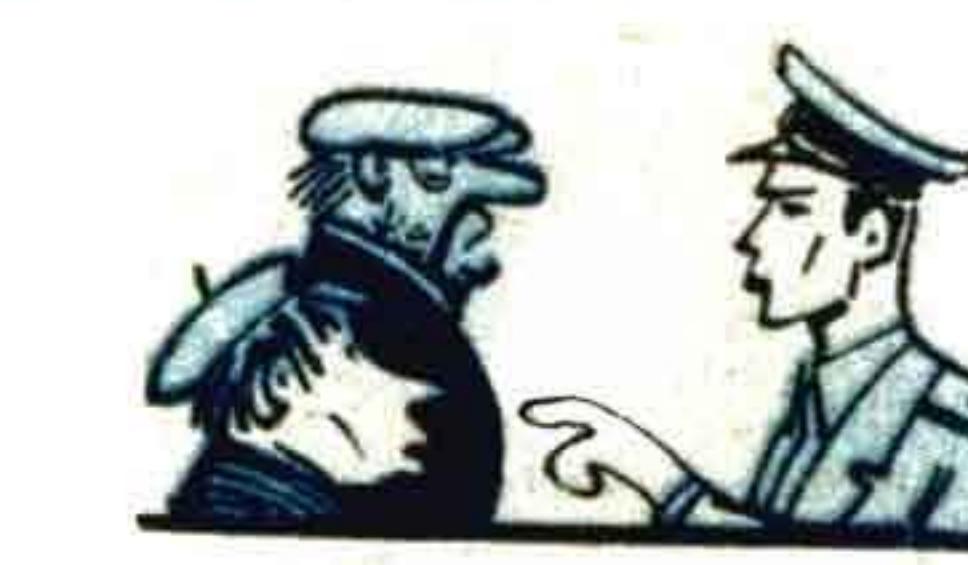
— А я в нього на квартири.

Надіслав О. П. ВЕРШУТА.

с. Чайки

Богуславського району

Київської області.

І НЕРІДКО чуємо осудливі закиди: він, мовляв, працює, як мокре горить. А відповідно — й заклики: товариши, на роботі слід по-справжньому горіти!

А в мене, щиро кажучи, отакі гасла викликають певні сумніви. Бо на роботі, гадаю, варто не стільки горіти, скільки працювати. Нехай — працювати з вогником. А то, буває, чоловік, замість працювати, тільки те й робить, що «горить на рожті». З ранку до вечора. І завтра. І післязавтра. А наприкінці місяця з'ясовується, що не лише він, а й план на підпорядкованому йому підприємстві також горить. Тоді виникає нагальна потреба вживати пропозиційних заходів.

Створивши у черговий раз таку пожежну обстановку, Микола Федорович Герелюк напружено замислився, що було видно, зокрема, з того, як завзято він чухав потилицю. Це, як завжди, допомогло. План термінових пропозиційних заходів визрів. Як і годиться на пожежі, Микола Федорович не став гаяти часу, закликав секретарку та й наказав:

— Зв'яжіть мене телефоном з директором Городенківського промкомбінату Буждиганом.

Та викликала:

— Алло! Товаришу Буждиган? Зараз будете розмовляти з директором Долинського ВШО. Що? Не розібрали? Передаю по літерах. Директором Долинського виробничого швейного об'єднання. Тепер зрозуміли? Тоді балакайте!

— Привіт, Василю Олексійовичу!

— Взаємно вітаю, Миколо Федоровичу!

Прочитавши ці рядки, читачі, котрі, як відомо, відзначаються допитливістю, зауважать: стривайте, як можна таку комбінацію робити, адже перший-ліпший ревізор гляне на виробничі та фінансові документи й тут же виявить, що ніякого розкрою костюмів у ВШО не робили! Все правильно. Але ж Микола Федорович, як кажуть, не з учораших. Учорашим він був кілька років тому. Через те й попався на подібних приписках, за що й був засуджений. А тепер Герелюк уже мав досвід. Отож наказав зробити фіктивні наряди та відомості, згідно з якими було виплачено зарплату. За роботу, якої фактично ніхто не виконував.

Операція повністю окупилася. За виконаний у такий спосіб план одержали ще й значну суму премій. І так оце все сподобалось Герелюкові, що він ще кілька разів звертався до такого кооперування, в результаті чого сума приписок сягла, за приблизними підрахунками, майже двохсот тисяч карбованців.

Необтяжливий метод виконання плану та відповідного одержання почестей і премій, як ви розумієте, не міг проскочити повз увагу кмітливих колег. Уже знайомий нам В. С. Гордій побачив якось, що ввірений йому Снятинський промкомбінат має можливість у черговому кварталі посісти перше місце. Для цього треба виконати план за всіма показниками. А в нього, як на біду, один показник «не показував». По прибутих. І тоді вчинили просто, не мудруючи: глянули на стелю та поставили необхідну цифру — і план відразу так здорово «показав», що це негайно викликало й відповідні стимули у вигляді переходного пропора і грошової винагороди.

Та, як відомо, робити просто не завжди означає робити геніально, часто-густо це буває озна-

Вітаємо ювіляра

Письменника
Костя МИХЕЇВА

з його першим 50-річчям

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ВАЖКЕ ЖИТТЯ

П'яненький Гнат зітхав:

— Життя настало!

Не розжившися: як-не-як — сім'я!
Воно ж якби хоч жінка

працювала...

Або хоч я...

РАДІСТЬ

Старий Осел від радості уклік:
Ослиця сина знов подарувала.

Старий радіє:

— Як-не-як —

Одним ослом на світі більше
стало!..

ПРУДКА МАРИНА

— Як ти, — питаютъ Марину, —
Прати встигаєш щоденно?
Пральну придбала машину?
— Мама гостює у мене!..

ДОБРОСУСІДСЬКІ ВІДНОСИНИ

Зібравсь розширити квартиру Філімон,
Сусіди всі за нього просять всюди,
Прохання шлють і в область, і в район:
«Допоможіть сердезі!» — пишуть люди.

— Такий авторитетний Філімон?

У прохачів сторонній хтось питає.

— Та ні! У Філімона — саксофон,

і він вночі на ньому вправи грає!..

«ДИТИНА»

Бригадир якось питає тітку Харитину:

— Чого доночка не працює?

— Та воно ж — дитина!..

Через рік така ж розмова знову біля тину:

— Чого ж доночка не працює?..

— Та в неї ж дитина!..

Кость МИХЕЇВ.

м. Донецьк.

ГОРІТИ ЧИ працювати?

— Як життя? Як з планом?

— Життя тече помаленьку, а план, на жаль, уткає... Бракує тканини.

— А мені наче серце підказало: подзвони колезі, раптом якоїс допомоги потребує. Коротше, можу виручти, підкинути трохи діагоналі.

— Невже?! От спасибі! До скону не забуду цієї послуги! — розчулено гукав у трубку Буждиган.

— Нема за що! Якщо ми один одного не підтримуватимемо, то хто ж нам допоможе?! — на солоджувався власним благородством Герелюк. — Тільки ї у мене з планом трохи не тес... Одне слово, тканину я тобі відпушу, але оформимо її, розумієш, я уже розкроєні костюми. Згоди?

— Ну, звичайно, згоди!

Зробили, як домовились. І десь понад п'ятнадцять кілометрів тканини поїхало з Долини до Городенки. А в накладних було вказано, що іде не тканина у своєму недоторканому вигляді, а вже начебто напівфабрикат, тобто розкроєні костюми, які варто лише нитками по швах скріпити — і надягай!

Через місяць, потрапивши знову в таку ж пожежну ситуацію, долинський директор домовився про аналогічну кооперацію з іншим колегою — директором Снятинського промкомбінату В. С. Гордієм. Знову відпустив тканину, а на папері показав розкроєні костюми. Палаючий план знову було пригашено, або, говорячи офіційно, виконано.

кою звичайної примітивності. Гордій про це здогадувався. І надалі він, потрапляючи в подібні пожежні ситуації, волів не вдаватись до примітивного візуально-стельового методу. Надалі він уже використовував досвід Герелюка, тобто знову ж таки передавав деяким колегам натуральну тканину, а оформляв її як готовий розкрій.

І В. О. Буждиган також плідноскористався методом, розробленим долинським раціоналізатором. Послідовники, щоправда, не встигли досягти таких масштабних успіхів, як іхній наставник, але все ж... У Снятинському комбінаті приписки перевищили сто тисяч карбованців, у Городенківському трохи не дотягли до цієї круглої суми. Однак, погодьтесь, як для учнів, то й це не так уже погано.

То до чого я все це веду? А до того, що на роботі треба все-таки працювати, а не горіти. Бо інакше, як показує досвід названих керівників, можна й погоріти. Навіть тоді, коли відомчі ревізори досить спрощено виявляють такі необхідні професійні риси, як пильність, уважність, ретельність і чесність.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. «Перця».
Івано-Франківська область.

Дали
перцю!

У «Перці» № 23 за 1976 рік був опублікований фейлетон «Час відкрити двері». У ньому йшлося про негідну поведінку заступника голови Глеваської селищної Ради Васильківського району Прибори П. П.

Голова виконкому Васильківської районної Ради депутатів трудящих

т. Олійник повідомив редакції, що Прибору П. П. увільнено з посади заступника голови селищної Ради. За послаблення контролю у вирішенні заяв і скарг трудящих і недостатню вимогливість до кадрів голові Глеваської селищної Ради Василенку І. І. оголошено суверу длану.

Л. АВЕЙНАЙС

ЯК ВИВЧИТИ ЯПОНСЬКУ МОВУ

УСМІШКА

Звичайні людині навчитися японської мови дуже важко. Для цього треба створити їй такі ж умови, за яких нею розмовляють самі японці.

Почніть з ікебані. Поставте у пласку вазу з дірчастою покришкою маргаритки, поруч неї — дику рожу і квітчу гілку вишні. Ви наче потрапите в японську атмосферу, повіс проходою гори Фудзіямі.

Але цього замало. Спіль на матах, носіть кімоно, вивчайте прийоми джі-джітсу, пийте саке.

Якщо це не допоможе, доведеться йти іншим шляхом. Тобто, треба народитися японцем. І якщо ви народилися в японській родині, скажімо, десь неподалік від Осаки, можете бути певні — ця багата й милозвучна мова сама розкриє вам свої таємниці.

Переклада з латиської
Ірина ЛІПОВЕЦЬКА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Ага, будеш!..» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 1 за 1977 рік) вдруге писалося про грубе ставлення до робітників Дзюбі І. А., директора Ярецьківського відгодівельного пункту, про порушення ним трудового законодавства.

Як повідомив редакції заступник прокурора Полтавської області тов. Козаченко, Дзюбу І. А. з посади директора звільнено.

ФАКІР НА ПОБАЧЕННІ

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— А квіти кудись зникли...

РАДІСНА ДОГАНА

Чи може, на вашу думку, людина радіти догані?

— Та яка ж це радість — догана?! — відразу скажете ви.

І матимете рацію, бо й справді, догана — не подяка і навіть не грошова премія.

Але все це правильно тільки з одного боку. А для декого і догана може бути неабиякою радістю. Принаймні, деякі наші читачі на власні очі бачили, як директор Печанівського овочесушильного заводу М. Л. Лянга вискочив з кабінету голови Дзержинського районного комітету народного контролю О. І. Дубенка, сиючи, моя нова копійка. Можна було подумати, що на засіданні комітету його нагородили грамотою за економію таощадливість.

Але ж ні — в порядку денному про М. Л. Лянга згадувалося зовсім інакше. Директора овочесушильного заводу пісочили за неправильне використання службового легкового автомобіля.

— Товариш Лянга живе у сусідньому районці Любарі, а працею у нашому, Дзержинському районі, — почав доповідати голововуючий. — За короткий час на державні машини зробив 499 рейсів за маршрутом Печанівка — Любар.

Голова директора опустилася.

— За короткий час товариш Лянга накрутів на

легковуші 19650 кілометрів, або 50—100 кілометрів щодня... — продовживав голововуючий.

«Хоч би не вирахували, як за таксі», — подумав М. Л. Лянга, і голова його опустилася ще нижче.

— Товариша Лянгу неодноразово попереджала автоінспекція, однак ніяких висновків для себе він не зробив... — лунав голос голововуючого.

«Так, чого доброго, і звільнити можуть, — зі страхом подумав директор, — за розбазарювання державних коштів. Треба було б таки автобусом їздити».

— За використання службового автомобіля в особистих цілях товариш Лянга заслуговує грошовою нарахування...

«Гавнуло кілька сотена, — мало не заплакав М. Л. Лянга, — хоч би тільки усе цим скінчилося».

— Однак, враховуючи його запевнення... оголосили догану.

Директор не йняв віри. Догану?! Всього-насвого?! В душевному пориві він хотів було скати, що згоден і на суверу догану, але вчасно стримався.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

Житомирська область.

ГОСТЯ

БАЙКА

Півдня не зачинались у барлозі двері — Ведмідь покликав звірів на вечір.

Зійшлися.

Хвостом Лисичка повела:

— Братове,

Давайте заведем якусь розмову...

Озвався Лось:

— Шо ж, починайте, леді.

— Хі-хі! Сказати хочу про Ведмедя...

— Ведмід спустився у погріб по закуску

І зараз прийде,

Проказала Гуска.

Навіщо ж отаке балакати заочно?

— Сказала Гуска правду!

— Точко!

Але візьміть Руду переконайтесь.

— Я хочу говорити. І буду. Не вмовляйте!

Так от... Ведмідь.. Покликав нас у гості,

А сам у погріб медок п'є крадкьюма...

Не маю, ні, я на Ведмедя злості,

Але культурі в нього все ж нема.

— Ти що, Руда, хіба так можна,

Прийшла у гості й мелеш отаке!

— А що таке? Хіба не знає кожний,

Що у Ведмедя й прізвище бридке?

Фе, Клишоногий...

Звісно, це між нами...

А голос! Голос!.. Ревище одне...

Кабан не втерпів, басом як гукне:

— Ану мотай до бісової мами!

* * *

Хтось дзвонить... Треба вийти подивитися.

Ну, звісно, так і є — Лисиця.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Рідна природа

УСМІШКА

Стояла прекрасна передвечірня година. Голубіла далина. На зелено-пагорбі сиділо двоє — він і вона.

— Боже, — вигукнула вона, — скільки живу, ніколи не бачила нічого подібного!

— Окрім незначної, — вискочив раптом головний агроном.

— Яко ще? — стурбовано поцікавився голова.

— За сценарієм, якщо пригадуєте, президію розміщується під виноградною лозою із щедрими сонячними гронами. А де їх взяти!

— Хіба у нас немає путній лози?

— почулися з дивовіні голоси.

— Лози — хоч гребли гати. Навіть з європейських сортів винограду!

— Дохазяйнувалися, — кинув хтось репліку.

Запала могильна тиша.

— То що ж будемо робити? — розгублено звернувся нарешті Зліва до головного механіка Ясена.

— Викрутимося, Андрію Петровичу, не з такої ситуації вискакували, як корок із пляшки «Шампанського»!

...Виноградний бал у колгоспі «Смерічка» пройшов на високому рівні. Про нього й справді довго гриміли не лише в районі, але й в області. А особливо, як стали відомі деякі подробиці головного механіка Ясена. А той за день до велелюдного балу поїхав «газоном» в один з радгospів-заводів сусіднього району і за відповідну готівку та ще й за двох баранів на додачу виміняв з десяток виноградних лозин разом із гронами, кілька ящикивстиглого винограду й бочку сухого вина.

Ото погуляли на радощах.

Бо їх не думали, що ті радощі демократії вилізуть.

Василь ЛЕНДЕЛ.

м. Ужгород.

На її обличі відбився майже екстаз:

— А що то за пташка? Ax! Погелітал..

Коли пташка зникла, на екрані з'явилася жінка в червоно-жовто-сіро-зелений сукні, з зачіскою «хеппі-енд» і сказала:

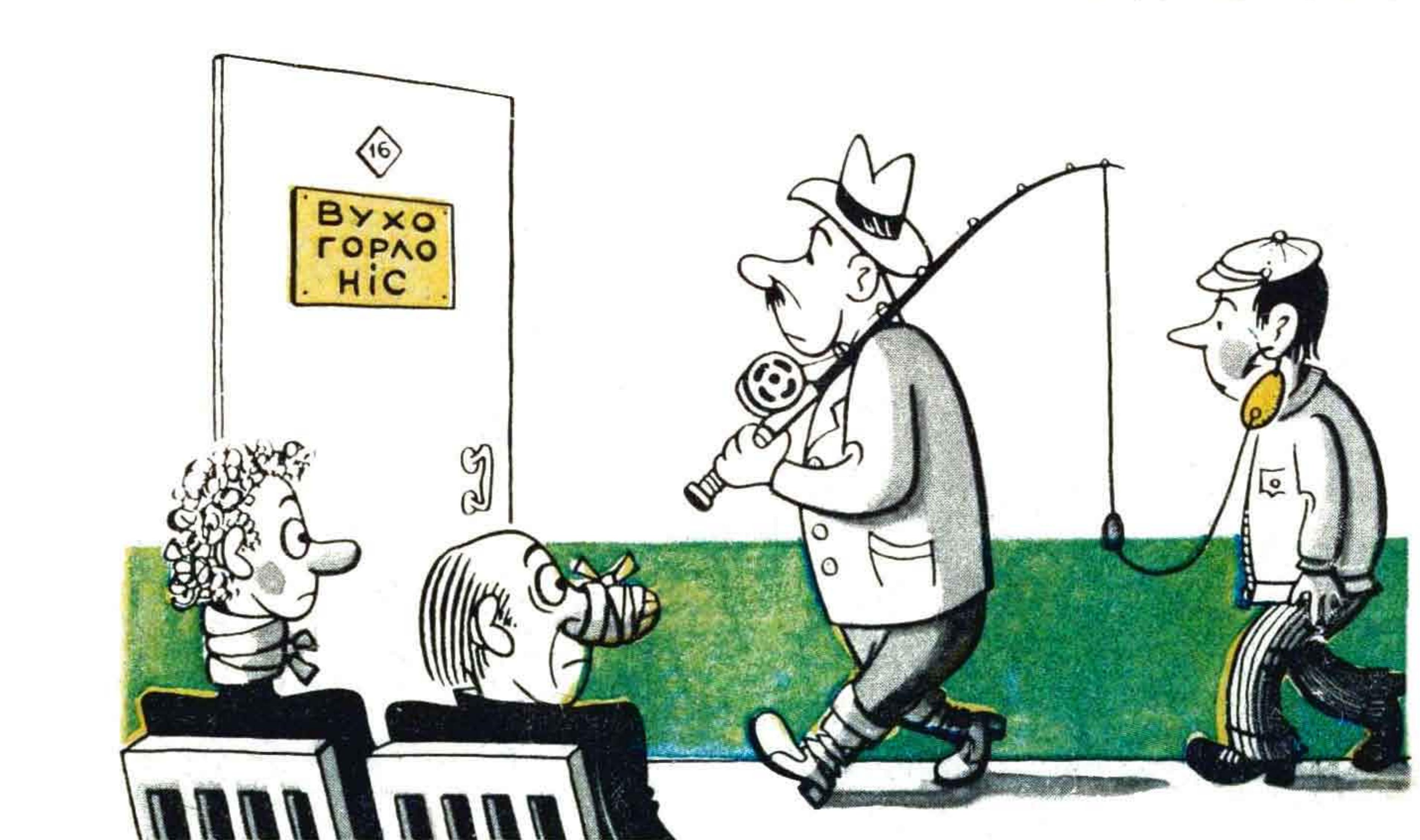
— Ви дивилися телефільм «Рідна природа».

Парочка позіхнула, вимкнула переносний телевізор і, натикаючись на порожні консервні бляшанки, пішла до своїх «Жигулів».

Через кілька хвилин вони вже їхали до міста.

Григорій ЯБЛОНСЬКИЙ.

м. Одеса.

Без слів.

в інших господарствах району. Не пасти ж ім задніх постійно!

— Чого ще не було в нашому гірському краї — так це виноградно-балу, — кинув пропозицію головний механік. — Коли провести це свято з належним розмахом і відповідно заключною частиною, то прогримимо на весь район, а можливо, і на всю область.

У присутніх аж заіскрилися очі, бо в пропозиції головного механіка було раціональне зерно. I одразу послали у сільмаг навпроти за пляшкою обіцаної «Лужанської». Правда, згодом виявилось, що однією мінеральною водичкою тут не обйтися...

Посипалися пропозиції:

— Провести День першої борозни або бал-маскарад на фермі!

— Влаштувати свято обжинок чи День доляків!

— Організувати конкурс пасічників з дегустацією меду на свіжому повітрі...

Голова колгоспу не встигав записувати, як члени правління тут же відхиляли пропозиції, оскільки такі або подібні заходи вже проводилися

ПЕРЧСНЯ

Вірш-загадка

ТРУДІВНИЦІ

Від зірници й до зірници
Поспішають трудівниці
В ліс, у сад, квітуче поле,
Хто це може бути?

(илюстр.)

Євгенія КАРАМІНА,
Микола РОЗУМНИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

А ятвій кораблик
сніжками накрию!

ДОРОГА ШОКОЛАДКА

П'ятирічна Валя довго стойть біля вітрини кондитерського магазину. Потім каже:

— Бабусю, купи мені он ту шоколадку.

— То дорога шоколадка, — відповідає бабуся. — Може, купимо он ту, меншеньку?

— Нічого, ти не хвилюйся, я й дорогу з'їм! — заспокоює Валя.

Станіслав ГЛАДАР.

ЧОГОСЬ НАВЧИВСЯ

Запитала мама строго:

— Ну, чогось іще нового
В школі ти навчивсь, Андрію?
— Так,— синок сказав до мами,—
Вже підказувати умію,
Не ворушачи губами!

Борис МИРОНЕНКО.

САМ

— А я сам, чуєш, сам
Вів автомашину.
Так летів, — аж влітав
Вітер у кабіну.

Ох, і мчали ж удвох —
Я... і поруч тато.
Майже так, як і він,
Вмію керувати.

— Ну, гаразд, ти летів,
Та чи сам — признається?
— Слово честі, кажу ж,
За кермо тримався.

ДІЛОВІ РОЗМОВИ

Щоденно після школи
У Петрика і Вови
Ідуть по телефону

Все «ділові» розмови:
— Здоров!

— Здоров!

— Як справи?

Що робиш? — я питаю.

— Та ось по телефону
З тобою розмовляю...

А як у тебе справи?

— Та справи — те, що
треба!

— А що ти зараз робиш?

— Та от—дзвоню до тебе...
Ну, що ж: бувай здоровий,
Бо вже пора кінчати,—
Ще ж треба подзвонити
До Роми і до Нати!

Грицько БОЙКО.

ЗДИВУВАННЯ

Дивувалися
Дубки:

— В лісі хтось
Згубив шапки!..
І не знали
Ті дубки,
Що то виросли
Грибки!

Валентина КАМЕНЧУК.

ДИВНИЙ СОН

Поспішають малюки
Рано-вранці в дитсадки,
Вся проснулася вулиця...

Нату ж — не добудяться.
Будила бабуся,

— Зараз... я проснуся.
Будила матуся,

— Зараз, я проснуся.
Муркотіла киця,

А Наталі — спиться...
В ліжку потягнулась:

Сниться, що проснуся.

Петро ЗУБ.

— Доповідай НП! — керівник «Промпроекту» пригладив зачіску «напівбокс» і нервово струсила прах «Казбеку» на френч.

— Слухаюсь, Пал Палич! — головспец зблід і клацнув закаблучками. — Спроектована нами труба у процесі зведення виявила тенденції Пізанської башти.

— Судити мало!

— Становище виправив на місці Непролаза. Є у нас такий головатий інженер.

— Добро! Додаткові витрати віднести на рахунок замовника. Непролазу підвищити. Компрометуючих плям нема?

— Не перебував, не має, боже борони, ні... Хіба що була в нього якась історія з шубою...

— Цигейковою?

— Не можу знати!

— Дрібнобуржуазний ухил. З підвищенням почекаємо. Дамо премію — півокладу за тарифною сіткою...

— Доповідай рекламації! — керівник «Промпроекту» пригладив зачіску «їжак» і нервово струсила прах сигарети «Аврора» на жилетку.

— Значить так, Пал Палич! — зам'явся головспец. — Розраховані нами несучі панелі не тримають блок-перекриття.

— Вигнати мало!

— Становище виправив на місці інженер Непролаза за рахунок нестандартних блоків.

— Добро! Додаткові витрати

ГУМОРЕСКА

віднести на рахунок раціоналізації. Непролазу підвищити. Аморалки нема?

— Нібито ні. окрім історії з шубою...

— Нейлоновою?

— Не поцікавився...

— Біда з пережитками. З підвищенням почекаємо. Підкинь йому премію з моого фонду...

— Доповідай недоробки! — керівник «Промпроекту» пригладив

лисину і нервово струсила прах «Золотого руна» на кримпленовий костюм.

— Мають місце, Пал Палич! Поплив об'єкт «Ікс-ігрек», не врахували місцевих аномалій вічної мерзлоти.

— Відшмагати мало!

— Становище виправив на місці інженер Непролаза за рахунок армопанружених паль.

— О'кей! Тобто, добро! Непролазу підвищити! Компрометації нема?

— Чистий ангел! Хіба що ота історія з шубою...

— Котиковою?

— Хтозна...

— З жиру бісимось! З підвищенням зачекаємо. Відвадимо дві ставки преміальних...

— Пал Палич!

— Якісі огрихи?

— Не вгадали. Проводжаємо на пенсію інженера Непролазу. Запрошує на банкет.

— А! Надійний кадр. Прибуду. У нього щось було з дубленкою?

— З шубою, Пал Палич.

— Норковою?

— Біличою!

— То що за історія?

— Анекдот, Пал Палич! Мені оце нагадали хлопці. У незапам'ятні часи ми відзначали Непролазу путівкою у санаторій. І там у його дружини шубу вкрали...

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

300 АФОРІЗМИ

- Треба працювати творчо, — казав Баран, розбиваючи нові ворота.
- Поле діяльності Вовка — темний ліс.
- Пегасів не запрягають.
- Мав ноги, а ходив на лапках.

- Коня норовистим іноді Батіг робить.
- Шукай гадів серед плазунів.
- І позолочена гнуздечка зацілює уста.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

Вибрики Пегаса

«Хто знає Параску.
Той може купити у неї закваску
А Іван закваску пив
Тому і Параску любив.

Ото принес він ІІ сала,
А Параска закваску дісталася.
І сидили обоє
Полюбивши закваску двоє».

П. К. з Немирівського району
на Вінниччині.

— Словом, і Іван напись, і Парася напися, а гумореска не вдалася...

«У пивній Данило Чим
пиво попиває
І себе на ділі цім
він знавцем считає».

В. К. з Малинського району
на Житомирщині.

— Та воно, мабуть, може себе у якомусь
ділі знавцем вважає: хто — у пиві, хто —
в літературі...

— Нищом прочитали вашого вірша. Інформусмо: не друкуватим!

— Я пропоную прочитати мої гумористичні вірші.

БАЗІКА

За хвилину двісті слів
Випалював Сава.
Базікати він умів
На посаді зава.

Бо базіка, як каліка,
Говорити лиш Юму:
Та не знає той базіка,
Що говорить він кому?

І якіщо в них є щось путнє, то це добре.
Але я щось не вірю. Повірю тоді, як ці вірші будуть надруковані в журналі. Досвідчення».

В. Д. з Могилів-Подільського
на Вінниччині.

— Хоч ми, як бачите, їх і надрукували,
але — не вірте!

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

Без слів.

ВИГРАШ

Рекламно-жартівливий вірш
на підтримку «Спортлото»

Ой і гарна ж та дівчина
Із кiosка «Спортлото!»
Гнат ходив по лотереї
Щонайменше разів сто.
На сто перший — посміхнулась.
На сто п'ятий — розцвіла.
Він спітав: — За мене підеш?
Уявіть собі, пішал
Гнат раденький, як ніколи.
Гнат щасливий, як ніхто.
От так виграш йому випав!
...Хлопці! Грайте в «Спортлото!»

СОНЦЕПОДІБНИЙ

Подібний він із Сонцем,
скажем прямо.
Хоч спалахів нема,
зате є плями.

МУКИ ТВОРЧОСТІ

Всю ніч білів перед очима
Паперу непочатий лист.
— Ну, що б його смішне
придумати? —
Зітхав і думав гуморист.

Юрій ТЕРТИЧНИЙ.

Мал. В. СПЕЛЬНИКОВА

Без слів.

Новітні про їхні порядки

ІСТОРІЯ З ВУСИКАМИ

Весь цей рейвах знявся через вуса, вірніше — через вусики...

Голова баварського християнсько-соціально-го союзу і ватажок західнонімецьких реакціонерів Франц-Йозеф Штраус місцо утримує серед політичних діячів ФРН одну малопочесну першість: тут підраховано, що найбільше карикатур у газетах і журналах було саме на Штрауса.

Не скажемо, що він пишається такою першістю. Навпаки, це дуже дратує і без того акрай роздратованого баварця. Деякий час він навіть судився з різними редакціями. Потім облишив цю справу, бо ті судові процеси давали нову поживу карикатуристам. Років два чи три не судився. І раптом — оці злощасні вуса!

Справа в тім, що художник Гайнц Круг, який живе в місті Швайнфурті, приспавав до штраусової парсуни гітлерівські вусики і вмістив свою нову карикатуру в прогресивній газеті «Ді тат», що виходить у Франкфурті-на-Майні.

Отут в оточенні Франца-Йозефа Штрауса і знявся рейвах. Знову дійшло до суду.

«Кривдників» було два — редакція і художник. Адвокати Штрауса вирішили почати з художника, бо місто Швайнфурт знаходиться у Баварії, і можна було сподіватися, що бавар-

ські судді не зобидять свого горезвісного земляка.

Пред'явивши суду численні фотографії сво-го високого довірителя, адвокат Штрауса до-вів, що той протягом усього свого шістдесят-річного життя ніколи не носив ніяких вусиків. І от вирок суду: художник образив особу бі-долашного Штрауса і тому повинен сплатити в державну казну 300 марок штрафу.

Адвокат Штрауса спочатку було не погоджується з таким вироком, бо ж виходило, що навіть баварські судді не дуже високо оцінили честь його клієнта: адже 300 марок, як на за-хіднонімецькі ціни, то зовсім і не гроші. Але згодом і він цілком задовольнився, бо ж суд виніс вирок, виходячи із того, що, мовляв, Штраус анітрохи не схожий на Гітлера, бо в нього не було і нема отих вусиків. Це дуже важливе для Штрауса визначення: не можна ж, щоб він, такий палкий «уболівальник за свободу і демократію», і раптом — схожий на Гітлера! Вирок суддів з Швайнфурта — це для Штрауса наче б індульгенція, така собі авторитетна реабілітація...

Про те ж, що своїми політичними погляда-ми і уподобаннями — коли йдеться про питання розрядки і миру — безвусий Штраус бага-то в чому нагадує біснуваного фюрера, бавар-ські судді і не зікнулися.

300 марок

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Американський підхід до вирішення близькосхідних проблем.

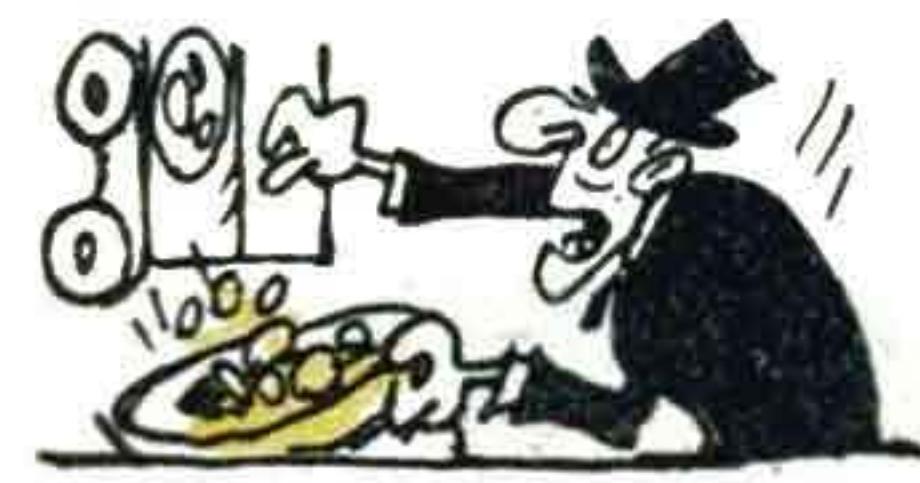
РІВНОПРАВ'Я

Закони Філіппінської рес-публики сувро оберігають святість сімейного вогнища: якщо чоловік переконається у невірності своєї дружини, він має право убити її. Недавно закон да-равав філіппінським жінкам рівноправність: якщо дру-жина переконається в зра-ді чоловіка, вона теж має право порішити його.

СЕРЕД МІЛЬЯРДЕРІВ

Покійний американський мільярдер Поль Гетті, який жив у Англії, заробив на нафті чотири мільярди доларів, і його багатство що-дня зростало на один міль-йон доларів. У своєму ма-єтку Суттон Плейс він мав для відвідувачів і гостей ок-ремі телефони. Але не прос-то телефони, а автомати. Як-що хтось із гостей хотів скри-стистися телефоном, то мусив кинути у щілину моне-ту, яка потрапляла потім у кишень містера Гетті.

ВІДЧЕПІТЬСЯ!

Одному з численних риба-лок-любителів на березі Се-ни у Парижі набридли вічні запитання перехожих: «Ну як, клює сьогодні?» І він почелив собі на спину щит із написом: «Ні, ні, ні. Я нічого сьогодні ще не спій-мав».

ЯК УДОМА

Після того, як власник од-ного ресторану на околиці Брюсселя повісив у вітрині великий плакат: «Тут ви можете поїсти, як удо-ма», кількість його клі-єнтів зменшилася. Психолог, до якого звернувся власник ресторану, порадив: «Або замініть цей напис, або й справді готовте смачно».

ПОШТОВИЙ РОМАН

ГУМОРЕСКА

«Шановні товариші редактори!

Надсилаю вам рукопис моєї майбутньої поетичної збірки «Я народився наново в Криму», над якою ми з дружиною працювали під час нашої останньої відпустки. Книга складається з чотирьох циклів:

1. «З Ай-Петрі видно далі, ніж з горба у нашому селі»;

2. «У твоїх водах, море Чорне, безслідно зник радикуліт»;

3. «Роздуми «дикого» курортника у задушливому курнику» та

4. «Я тут і вмер би, так додому треба».

Ці цикли синтезовано відтворюють душевний стан (мій і дружини) і містять філософську лірику про значення та якнайповніше і якнайдоцільніше використання літніх відпусток. Гадаю, що книга буде цікавою й корисною як для нас із дружиною, так і для тих читачів, які вже встигли побувати або ще побувають у Криму.

З нетерпінням чекаю верстки.

Ваш шановний автор Макс. Твердолоб».

«Шановний тов. Твердолоб!

Уважно ознайомилися з Вашим рукописом. На жаль, у нього мало цікавих поетичних знахідок, вірші не відповідають високим вимогам нашого видавництва. Повертаємо Вам рукопис.

З повагою — редактор Л. Копичка».

«Шановний (чи шановна) редактор Л. Копичка!

Надсилаю на Ваш повторний розгляд рукопис моєї майбутньої збірки «Я вдруге народився у Криму» (перероблений і доповнений варіант). Звертаю Вашу увагу на ті місця рукопису, значенні яких Ви, очевидно, через свою зайнятість на роботі і в побуті не зрозуміли до кінця.

Перший цикл віршів «З Ай-Петрі видно далі, ніж з горба у нашому селі» розкриває суть і значення гір, гірських вершин та хребтів нашої країни для розширення світогляду всякого відпочиваючого.

Цикл «У твоїх водах, море Чорне, безслідно зник радикуліт» може служити віршованим посібником. Читач (безперечно, йдеється про читача, хворого на радикуліт) знайде у віршах цього циклу практичні поради, як краще, скориставшись перевагами кримського сонця й води, вилікувати свою хворобу. Раджу спробувати й Вам шановний редакторе. Тоді Ви зможете безпосередньо проникнути в атмосферу хоча б цього вірша:

Прокинешся вранці — до моря іди,
Вночі як прокинешся — теж йди до моря,
Де в хвилях розтане і тінь від біди,

Від радикуліту — страшного горя.

До речі, в останні дні моє перебування у відпустці, коли робота над збіркою була в основному завершена, я читав ці вірші одному хворому, який дещо тямить у справжній поезії. Вони його настільки вразили, що він одразу ж забув

про свої болячки і першим поїздом поїхав додому.

«Роздуми «дикого» курортника в задушливому курнику» — це вірші про моральні обличя тих поодиноких хапуг, що користуються безпорадністю таких відпусканів, як ми з дружиною, поселяючи їх (тобто нас) у малі й низькі халупи без електрики й вікон, а також про моральну перевагу курортників над хапугами.

І, нарешті, «Я тут і вмер би, так додому треба» — це стогін моєї любові до тих місць, з якими відтепер мене ріднить не лише проведені дні відпустки, але й спогади: коли, де, на якім пляжі чи під яким кущем писався той чи не той вірш.

Тепер, здається, вам ясно.

Ваш шановний автор — Макс. Твердолоб».

«Шановний тов. Твердолоб!

Повертаємо Вам рукопис Вашої книги з рецензією поета В. Квітницького. Як видно з рецензії, рекомендувати до видання Ваші вірші ми не маємо підстав.

З повагою — редактор Л. Копичка».

«Шановний товаришу головний редактор видавництва!

Звертаю Вашу увагу на приклад безвідповідального ставлення до молодих обдарованих талантів редактора Вашого видавництва Л. Копички. Замість розібратися в суті й глибині поетичних строф моєї творчості, редактор Л. Копичка віддав (чи віддала) мій рукопис на рецензію якомусь поету В. Квітницькому, який, очевидно, зроду в Криму не бував, отож і судити про мої вірші не може.

Глибоко переконаний, що стиль роботи, яким користуються Л. Копичка та В. Квітницький, не сприяє виявленню серед широких мас населення справжніх обдарованих талантів, і від цього наша література тільки страждає.

Прошу власноручно в усьому розібратися, щоб у недалекому майбутньому вийшла цікава й потрібна як здоровим, так і хворим, книга.

З глибокою повагою — Ваш автор Макс. Твердолоб».

«Шановний тов. Твердолоб!

Прочитав Ваш рукопис «Я вдруге народився у Криму». З висновками редактора і рецензента згоден. Видати Ваші вірші не зможемо.

Головний редактор видавництва — С. Логвин».

«Крим, Судак, Набережне шосе, 134 «г», Артеменку Гнату Лукичу.

На превеликий жаль, борг за квартиру, яку ми наймали з дружиною під час нашої позаторішньої відпустки, сплатити не можу, оскільки видавництво через відсутність паперу видати мою книгу не має можливості, і гонорару я не отримав. Замість грошей надсилаю рукопис поетичної збірки «Я вдруге народився у Криму» з дарчим написом.

Поет Максим Твердолоб».

Віктор БАРАНОВ.

ДІАЛОГИ

— Марусю, ви з Миколою вже рік зустрічаетесь, а коли ж до загсу підете?

— Як тільки в батька черга на «Жигулі» підіде.

* * *

— Ноно, в тебе такі красиві речі, коли ти тільки встигаєш їх в'язати?

— Мохерово хустину на лекціях зв'язала, а шапочку — під час семінарів.

— І ніяких конфліктів з викладачами?

— Я ж їм не заважала.

* * *

— Бабуню, це правда, що коли мене привезли з магазину, то татко пив вино?

— Правда, рідненький, правда.

— І довго він пив?

— Та ще й досі п'є.

Підслухав та записав

Іван ФОМІН.

м. Миколаїв.

ЛЮБОВ І ТІНЬ

— Любов, як тінь, — казав Петро Федоту, — Ганяєшся за нею — утіка. Тікаєш сам — женеться за тобою. Оце, браток, любов і є така.

Петро затятив формулу цю добре, бо сам робив таємний переліт: Від тіні виконавця судового Тікав сердега вісімнадцять літ.

I. ШПИЧКА.

м. Сміла
Черкаської області.

БУВА Й ТАНЕ

Придбав я телевізор за готівку. Талон при ньому гарантійний є, що більше року служить за путівку Для мандрувань по... телетельє.

Іван КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

ВІН, ВОНА І...

Він клятви їй шептав на вухо тихо, Водив у парк, на танці і в кіно... Та раптом зник, бо трапилося лихо:

У неї
появилось
Воно!

В. ДІДКІВСЬКИЙ.

ОХОРОНЕЦЬ

— Що-що? Природи ми не бережем? Неправда це! Даремно не кажіть. Я сам на дубі вирізав ножем: «Товариш! Природу бережіть!»

Василь ШАРОЙКО.

м. Херсон.

ПОХВАЛИВ

Жінка нове плаття в ательє пошила, Зразу ж чоловіка глянути попросила. Він дивився довго, хмурив брови сиві І промовив тихо: «Гудзики красиві».

Анатолій ПЕРЕСАДЕНКО.

м. Київ.

«Розшуки чоловіка не обвінчалися успіхом».

«Зверхнадзвичайна необхідність примушує мене писати вам».

«Я дуже рознерувався і лежав у ліжку в самій білізні».

«Я живу вже 20 років без батьків, а пенсії мені не дають. Чому?»

(Із листів до райсоцзабезпу).
Надіслав П. І. БЕЛІЧЕНКО.

* * *

«ДОКЛАДНАЯ

от Трофимчука М. М. в том что Павлушенко Юрко Я. разбив замок на пилораме мною повешен в 7 часов утра

В чем и расписую «Трофимчук».

13/1 — 1977 г.
Надіслав М. І. ГОРДІЙЧУК.

* * *

«Списати гніду кобилу Мурку і буланого коня Мазая на збитки колгоспу по старості. Так як всі відробили своє і мають пенсійний вік».

(З акта завгоспа).

Надіслав А. Т. ТЕРИСЕНКО.

* * *

«Обрізані ребра з ногами і одна смаляна голка з м'ясного продавця виявлено під прилавком для навару».

(Із доповідко).

* * *

«Всім кольосним трактористам негайно з'явитися на робочі місця. Хорошо поробили люди, які особливо жінки. Все мужчины должны прийти в бригаду с торами и сокирами».

(З протоколу бригадних зборів).

Надіслав ВОДОСТОГ.

УВАГА! ДОДАТКОВА ПЕРЕДПЛАТА!

Шановні друзі-читачі!

Протягом останніх років я одержую від вас чимало листів, у яких ви з сумом повідомляєте, що не встигли передплатити журнал: вас випередили більш прудкі сусіди й хутко вичерпали, як мовиться, весь наявний передплатний ліміт.

У свою чергу, я неодноразово звертався до органів «Союздроку» з проханням не зобиджати передплатників.

Тривалі переговори завершилися обопільно приємним рішенням, яке негайно ж набуло чинності.

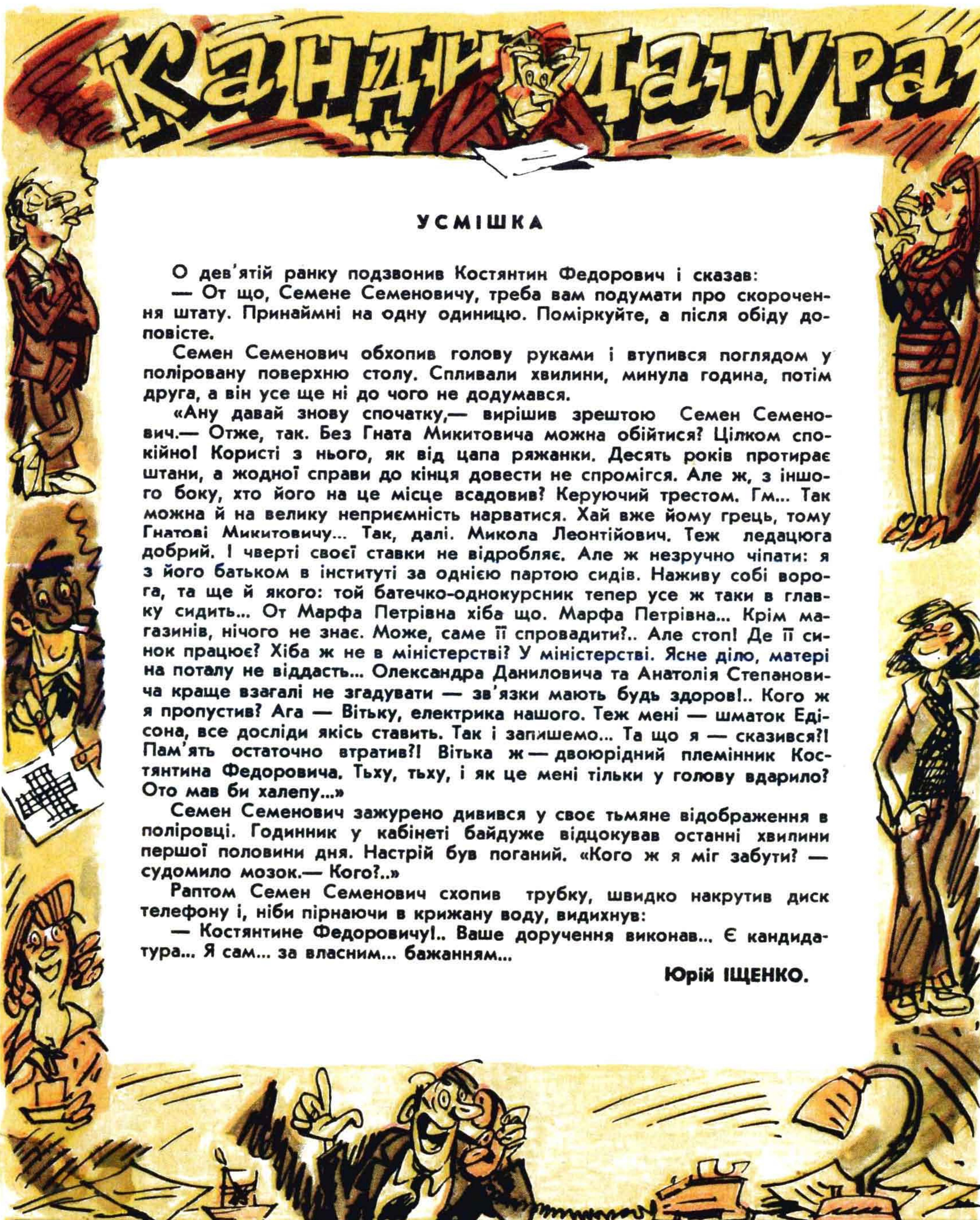
Отже:

ВІДКРИТО ДОДАТКОВУ ПЕРЕДПЛАТУ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ»!

Ціна одного номера — 20 копійок. Вартість тримісячної передплати 1 крб. 20 коп., піврічної — 2 крб. 40 коп., річної — 4 крб. 80 коп.

Сподіваюся, що тепер усі бажаючі, незалежно від їх прудкості, будуть задоволені.

Ваш ПЕРЕЦЬ.

УСМІШКА

О дев'ятій ранку подзвонив Костянтин Федорович і сказав:
— От що, Семене Семеновичу, треба вам подумати про скорочення штату. Принаймні на одну одиницю. Поміркуйте, а після обіду дозвісте.

Семен Семенович обхопив голову руками і вступився поглядом у поліровану поверхню столу. Сплівали хвилини, минула година, потім друга, а він усе ще ні до чого не додумався.

«Ану давай знову спочатку», — вирішив зрештою Семен Семенович. — Отже, так. Без Гнати Микитовича можна обйтися? Цілком спокійно! Користі з нього, як від цапа ряжанки. Десять років протирає штани, а жодної справи до кінця довести не спромігся. Але ж, з іншого боку, хто його на це місце всадовив? Керуючий трестом. Гм... Так можна й на велику неприємність нарватися. Хай вже йому грець, тому Гнатові Микитовичу... Так, далі. Микола Леонтійович. Теж ледацюга добрий. І чверті своєї ставки не відробляє. Але ж незручно чіпати: я з його батьком в інституті за однією партою сидів. Наживу собі ворога, та ще й якого: той батечко-однокурсник тепер усе ж таки в главу сидить... От Марфа Петрівна хіба що. Марфа Петрівна... Крім магазинів, нічого не знає. Може, саме її спровадити.. Але стоп! Де її синок працює? Хіба ж не в міністерстві? У міністерстві. Ясне діло, матері на поталу не віддасть... Олександра Даниловича та Анатолія Степановича краще взагалі не загадувати — з'язки мають будь здорові.. Кого ж я пропустив? Ага — Вітку, електрика нашого. Теж мені — шматок Едісона, все досліди якісь ставить. Так і запишемо... Та що я — сказився! Пам'ять остаточно втратив! Вітка ж — двоюрідний племінник Костянтина Федоровича. Тьху, тьху, і як це мені тільки у голову вдарило? Оті мав би халепу...»

Семен Семенович зажурено дивився у своє тьмяне відображення в поліровці. Годинник у кабінеті байдуже відцокував останні хвилини першої половини дня. Настрій був поганий. «Кого ж я міг забути? — судомило мозок. — Кого?..»

Раптом Семен Семенович схопив трубку, швидко накрутів диск телефону і, ніби пірнаючи в крижану воду, видихнув:

— Костянтине Федоровичу!.. Ваше доручення виконав... Є кандидата... Я сам... за власним... бажанням...

Юрій ІЩЕНКО.

Мал. І. КОГАНА

— Так що у вас із годинником?..

Повідомляємо тобі по секрету, що відома всьому світові Пізанська башта скоро втратить свою цінність. Уникальна водонапірна башта у нашому селищі поманить до себе туристів з усього світу.

Мирнівська башта унікальна тим, що за двадцять років свого існування вона не бачила й краплинин води.

До прийому туристів майже все зроблено. Зосталося почепити на башту меморіальну дошку з викарбуваним на ній прізвищем керівника Каранського кар'єруправління Г. С. Паскала, який вважається хазяїном цієї унікальної споруди.

I. ЯКУБЕНКО.

смт. Мирне
Тельманівського р-ну
Донецької області.

Кажуть, що перш ніж відрізати щось, треба сім разів відміряти. Вельми мудра порада і, до того ж, начебто усім відома. Принаймні, керівники Добривеликівського райшляхвіділу її знають. Тільки тлумачать вони прислів'я дивно.

Це порада кравцям, шевцям і всім іншим фахівцям, які з ножицями справу мають — кажуть вони, а в нас бульдозери, грейдери і всяка важка техніка.

З такими словами і взялися вони розширити місток на дорозі, що з'єднує наше село Федорівку з шосею. А дорогу цю, між іншим, колгосп збудував за власні кошти, витративши десятки тисяч карбованців. Сума солідна, зате до нас в будь-яку пору роно і автобуси регулярно ходили, і товари в магазин регулярно завозили, і пошту своєчасно доставляли. Та ти й сам, Перче, знаєш, що таке дорога з твердим покриттям.

Чому це, спитаєш, про всі ці блага ми говоримо в минулому часі? Та тому, що один раз відмірявши і відрізавши, себто зруйнувавши старий місток, керівництво відміряло вдруге і побачило: новий коштуватиме трохи більше, ніж думалося. А «на більше» не вистачало духу. І тепер ми масно дорогу, та не можемо нею користуватися.

Члени колгоспу імені Кірова Добривеликівського району.

Кіровоградська область.

ЕПІГРАМИ

ПОЕТОВІ-ШТАМПУВАЛЬНИКОВІ

Поезійку відштампувавши вмить,
Нову ти продукуєш без затримки.
Тому-то їх ще тяжче розрізнати,
Як у районі у новім будинки.

НАРИСОВЦЕВІ — І НЕ ОДНОМУ

Все у своїм творінні є:
Проценти, факти і машини.
Одного, друже, нестає —
Люди — ні!

Б. МЕЛЬНИЧУК.

м. Чернівці.

**ПЕРЦЕВІ
ВІДПОВІДАЮТЬ**

★ У своєму листі до Перця жителі села Вишняки (Бородянський район) повідомили, що за відуючий магазином Тимошенко З. П. байдуже ставиться до своїх обов'язків, товари погано зберігаються.

Контрольно - ревізійне управління Київської обслуговчо-спілки перевірило цього листа і встановило, що вказани факти повністю підтвердилися.

За недбале ставлення до збереження товарів та допущену нестачу матеріальних цінностей на суму 694 крб. Тимошенка З. П. з роботи знято.

★ Про те, що у 1-ї бригаді колгоспу «Перемога» (с. Вишневе на Херсонщині) приховали випадок псування зерна, повідомлялося у листі до редакції.

Секретар Верхньорогачицького РК КП України тов. Г. Астахов повідомив, що дійсно у вказаному господарстві було частково зіпсовано 5688 кг зернових відходів, які потім переробили на норм худобі.

Листа обговорено на зборах першої бригади колгоспу «Перемога» з участю усіх головних спеціалістів господарства.

Рішенням бюро райкому партії за допущені серйозні недоліки в збереженні зерна урожаю 1976 року голові колгоспу Вашченку Д. Н. оголошено догану.

★ Про зловживання завідуючої кафе «Українські вареники» (м. Дубно Рівненської області) Волочасової Л. М. йшлося у листі відвідувачів цього кафе.

Начальник Дубнівського районного відділу внутрішніх справ тов. Остапчук повідомив редакції, що за порушення правил раядянської торгівлі та недостатній контроль за роботою працівників кафе Волочасової Л. М. з роботи знято.

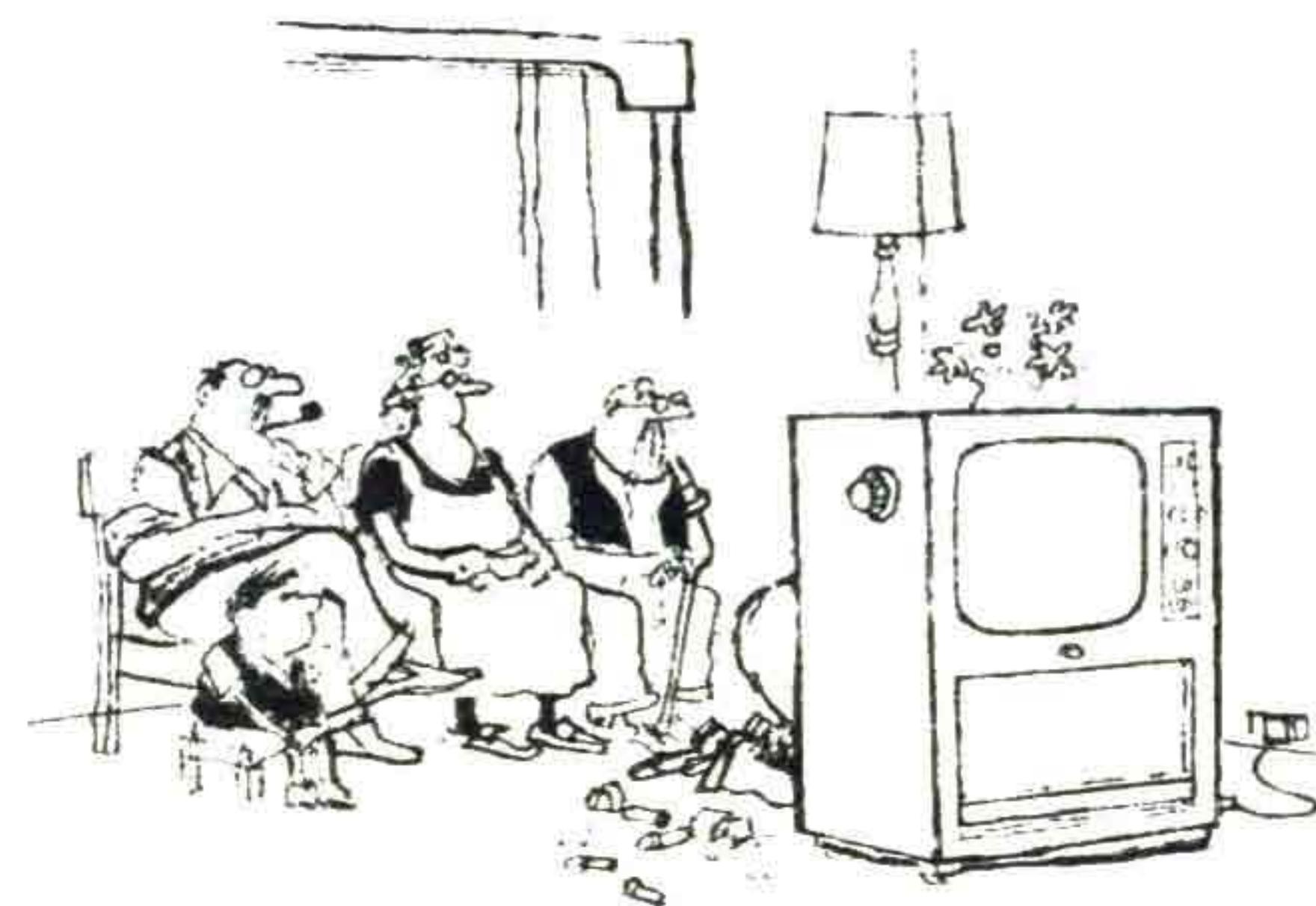
★ Працівники виробничого об'єднання «Львівськільгоспмаш» написали редакції про недоліки, що мають місце в роботі цього об'єднання.

Секретар Львівського міському КП України тов. В. Пехота сповістив редакції, що проведено перевірку дійсно встановлено факти неритмичної роботи об'єднання.

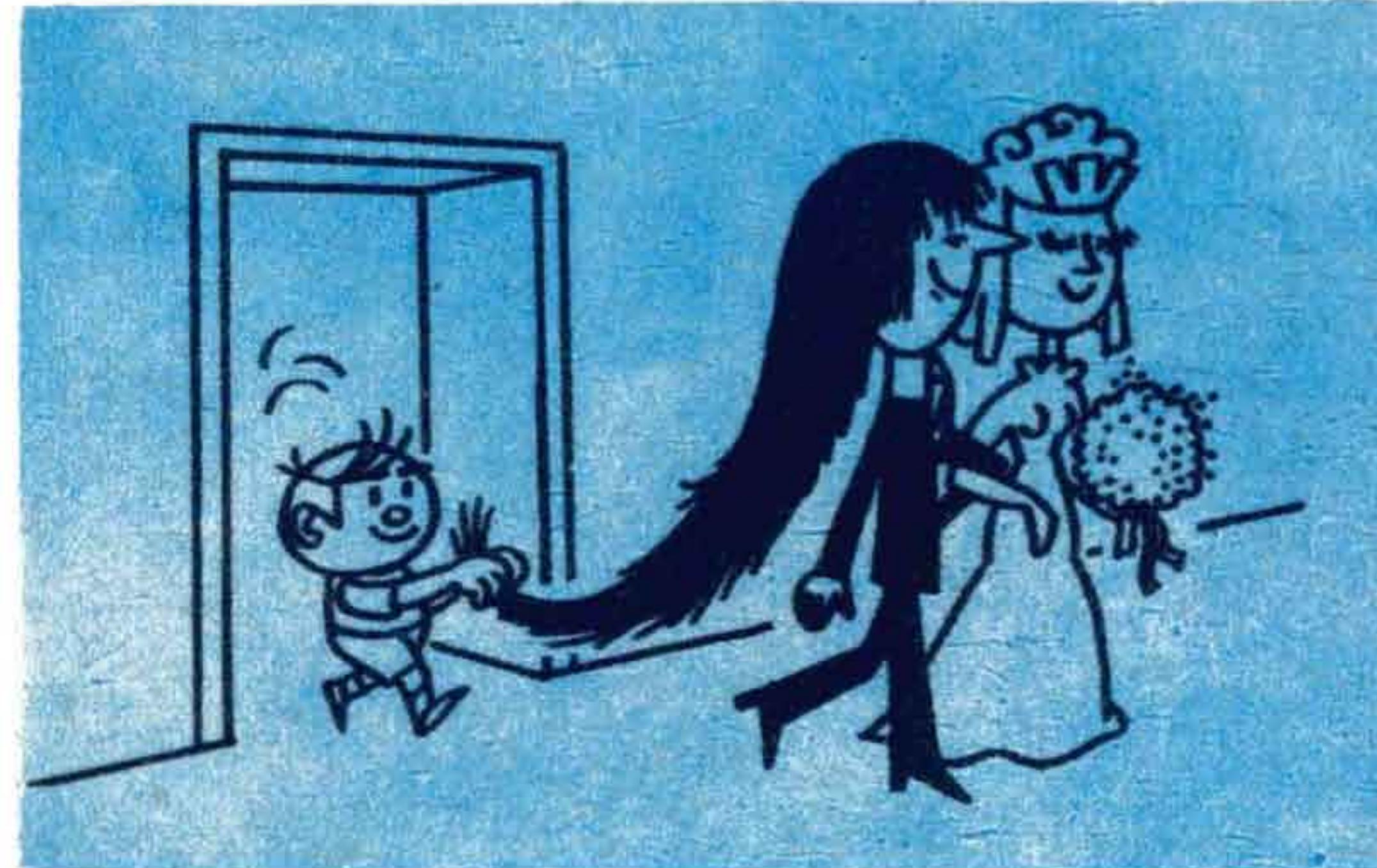
Партійний комітет та адміністрація підприємства розглянули матеріали перевірки. Ряд працівників притягнуто до партійної та адміністративної відповідальності.

За відсутність контролю по дотриманню правил техніки безпеки, промислової санітарії і трудового законодавства, рішенням обному профспілки працівників машинобудування генеральному директорові Марциву М. Д. оголошено догану, головному інженеру Рябеневі Д. К. та головному енергетику Ясенецькому І. А. — сувору догану.

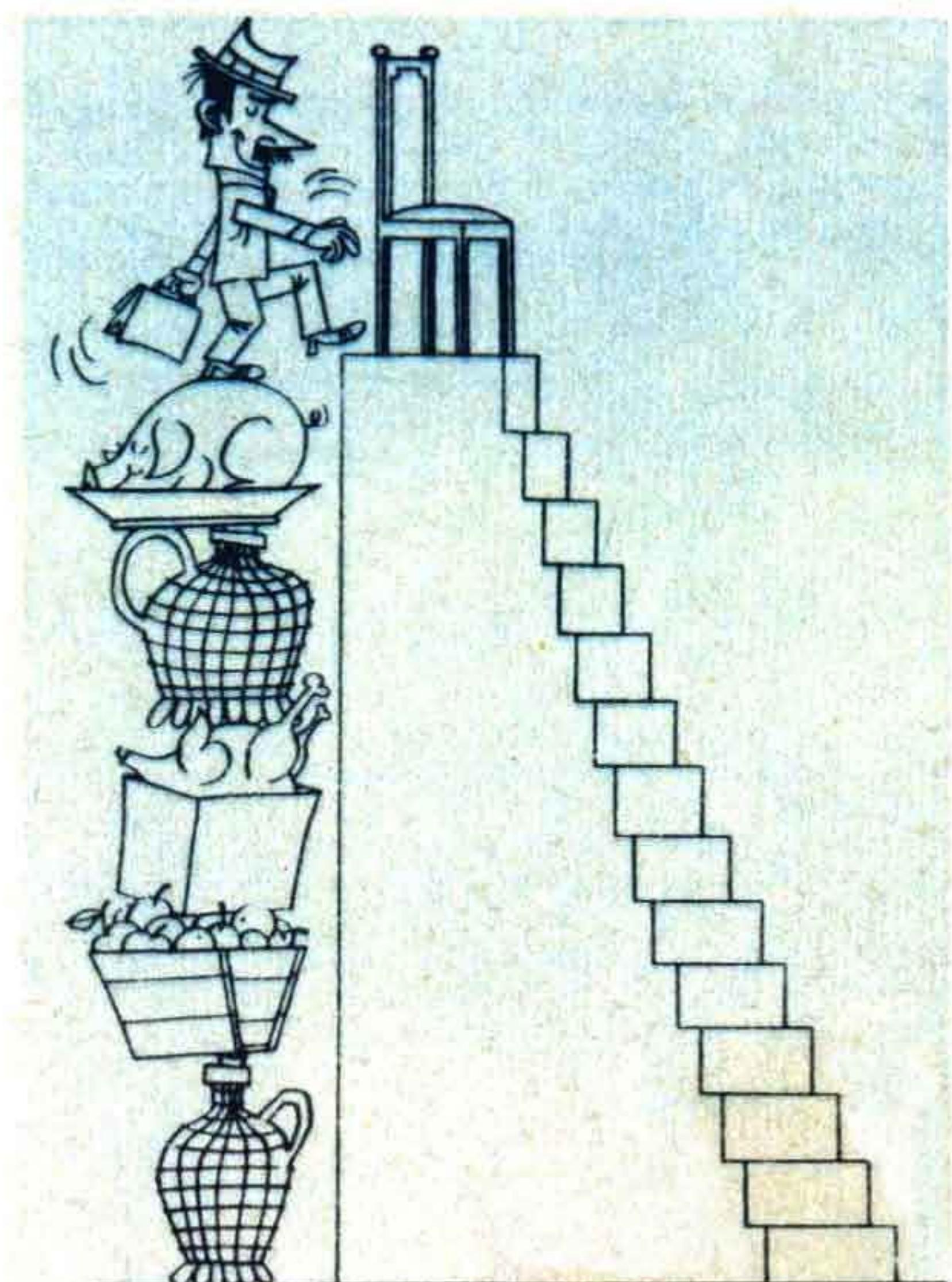
ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

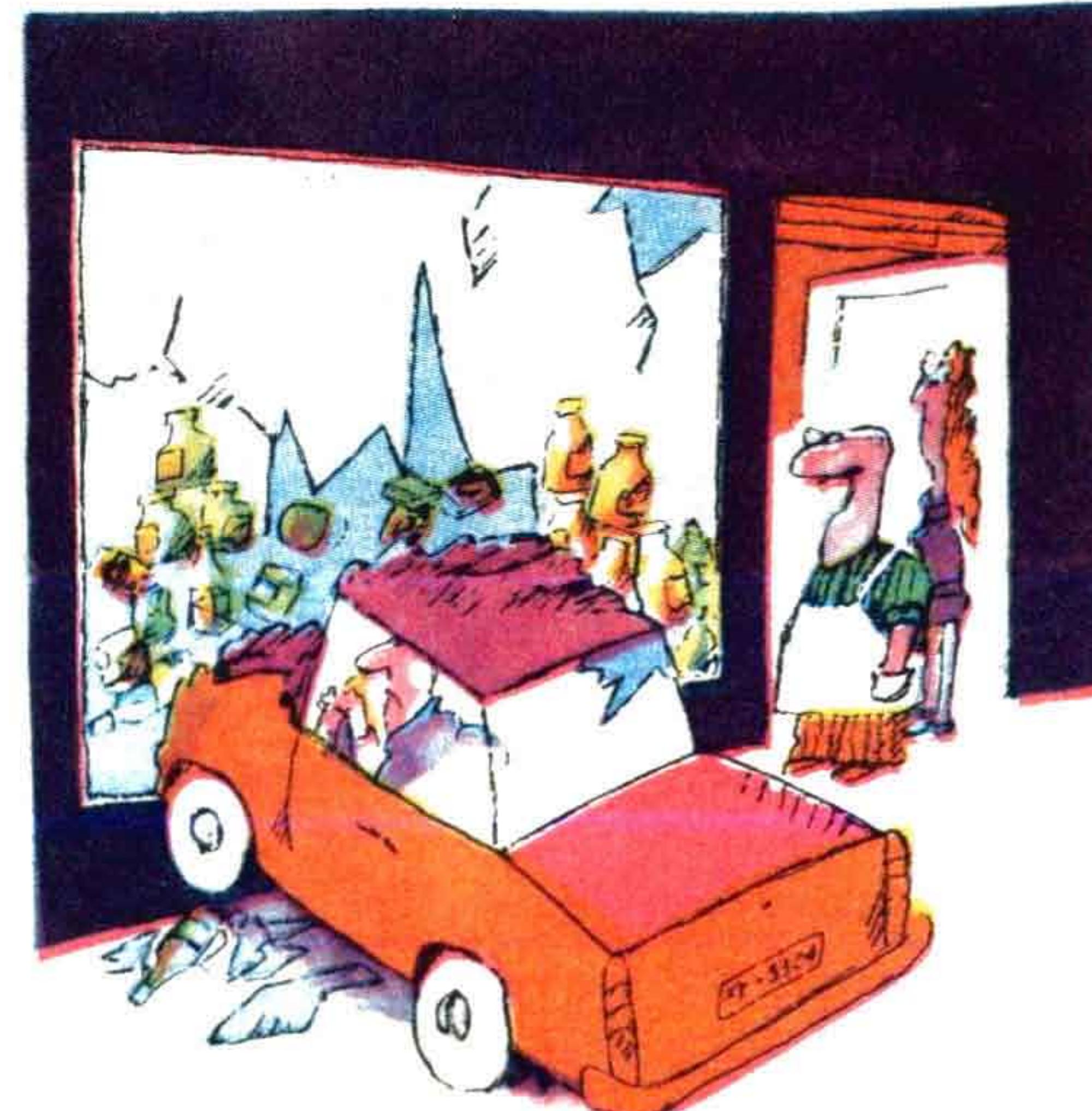
Без слів.

Без слів.

Без слів.

— Нарешті є нагода поміняти вітрину.

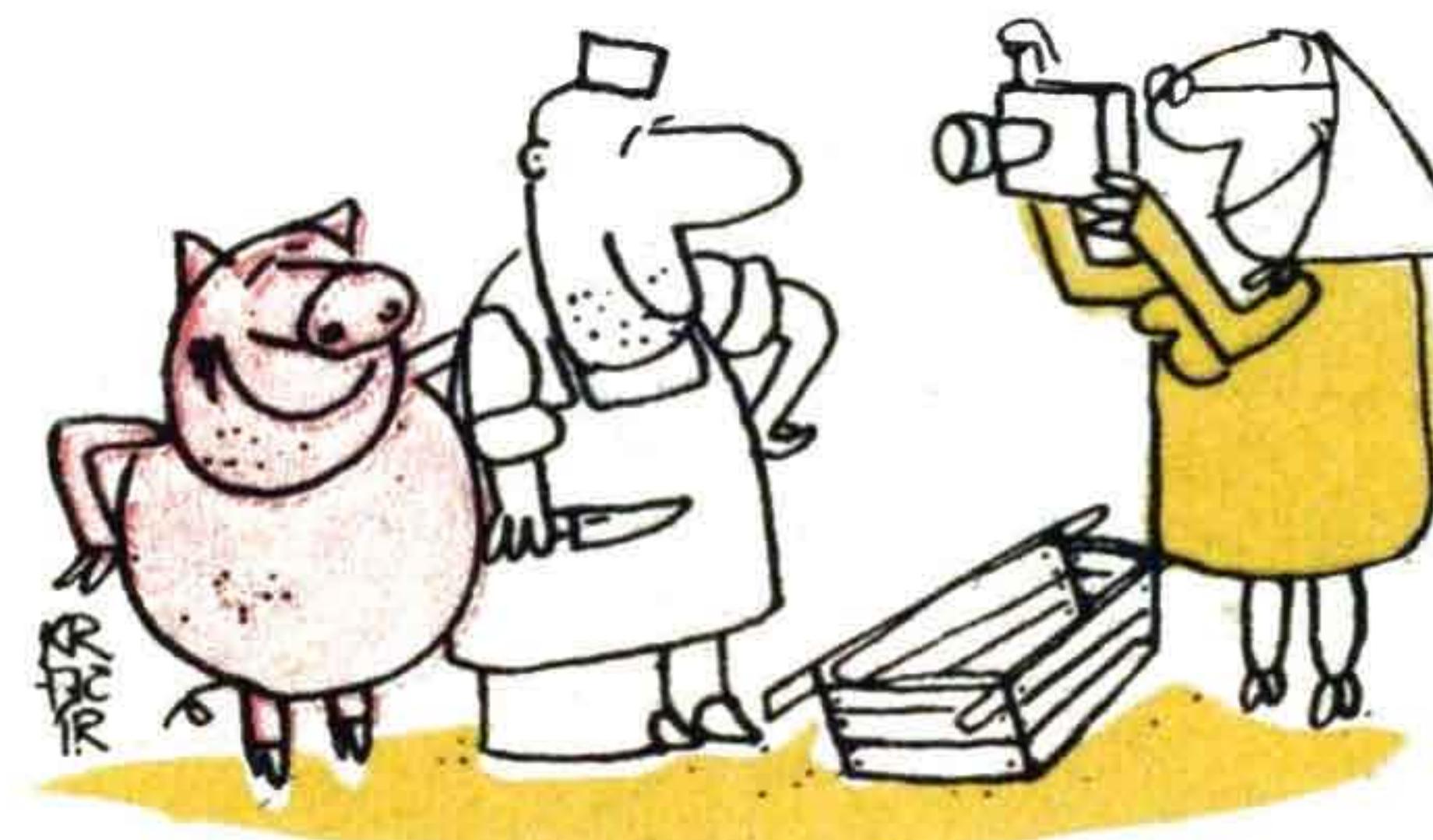

Фото на згаду.

— Це мій будинок, а то моя дача.

Без слів.

**Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.**

**Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).**

**ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»**

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 6 (1000)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 16. II. 1977 р. Підписано до друку 4. III. 1977 р. БФ 10269. Папір 70×108½.
Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам. 0710. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1977 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканировал С.ХОБОТ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

Крила буржуазної пропаганди.